

ANUL XXIII — NR. 26 (994) — 22 Iunie 1974

flacăra

revistă săptămînală ilustrată, editată de frontul unității socialiste

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

**HUNEDOARA: sărbătoarea
celor care s-au dăruit**

valea Jiului —
muncă și conștiință (III)

MULȚUMIM

Manifestările consacrate împlinirii unui sfert de veac de la înființarea Organizației pionierilor din țara noastră au fost un prilej minunat pentru purtătorii cravatelor roșii cu tricolor și, împreună cu ei, pentru inimoșii educatori de a-și exprima dragostea față de partid, patrie și popor, dorința lor de a acționa cât mai eficient în spiritul dragostei pentru învățătură, al cultului muncii, al patriotismului revoluționar. Se poate spune că pionieria a dobândit noi semnificații educative, că în frontul larg și cuprinzător al școlii și al organizației de pionieri s-a fundamentat una din marile noastre certitudini: aceea de a fi formați oameni adevărați, temelie de nădejde a zilei de mâine a țării.

15 iunie 1974. La Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a avut loc inaugurarea expoziției jubiliare «Mulțumim din inimă partidului», con-

sacrată aniversării a 25 de ani de existență a organizației pionierilor. În cuvîntarea pe care a rostit-o în acest înălțător prilej secretar general al partidului spunea:

«Doresc să adresez mulțumiri pionierilor și copiilor noștrilor noastre socialiste chemați să facă totul pentru a-și însuși cele mai noi cunoștințe în toate domeniile de activitate, dragi prieteni, — factorul hotărîtor al progresului nostru, al dezvoltării și înfloririi continue a patriei noastre socialiste! Învățați, înțelegați, pentru că numai însușirea celor mai noi și mai înalte cunoștințe în toate domeniile de activitate veți deveni constructori ai societății noastre liste multilaterale dezvoltate și activități ale societății comuniste»

IN INIMĂ PARTIDULUI!

«... să serviți patria, politica
Partidului, în cele mai bune
condiții!»

«... emnurile tovarășului Nicolae
Ceaușescu au vibrat adînc în sufletul
conștiința pionierilor:

«... am lăsat la sfîrșit chema-
rea care o consider cea mai
importantă și de care depind
viitorul și creșterea voastră, locul
vostru în societate: iubiți-vă
patria, urmați sfaturile lor!
Dăruți totul pentru a fi demni
în fața părinților și de înaintașii voștri
- pentru a asigura ca tot
ce ei au visat, tot ceea
ce ei au început, să duceți
la capăt, mai departe, în mod liber,
responsabil noilor cerințe
de dezvoltării societății ome-
nești!»

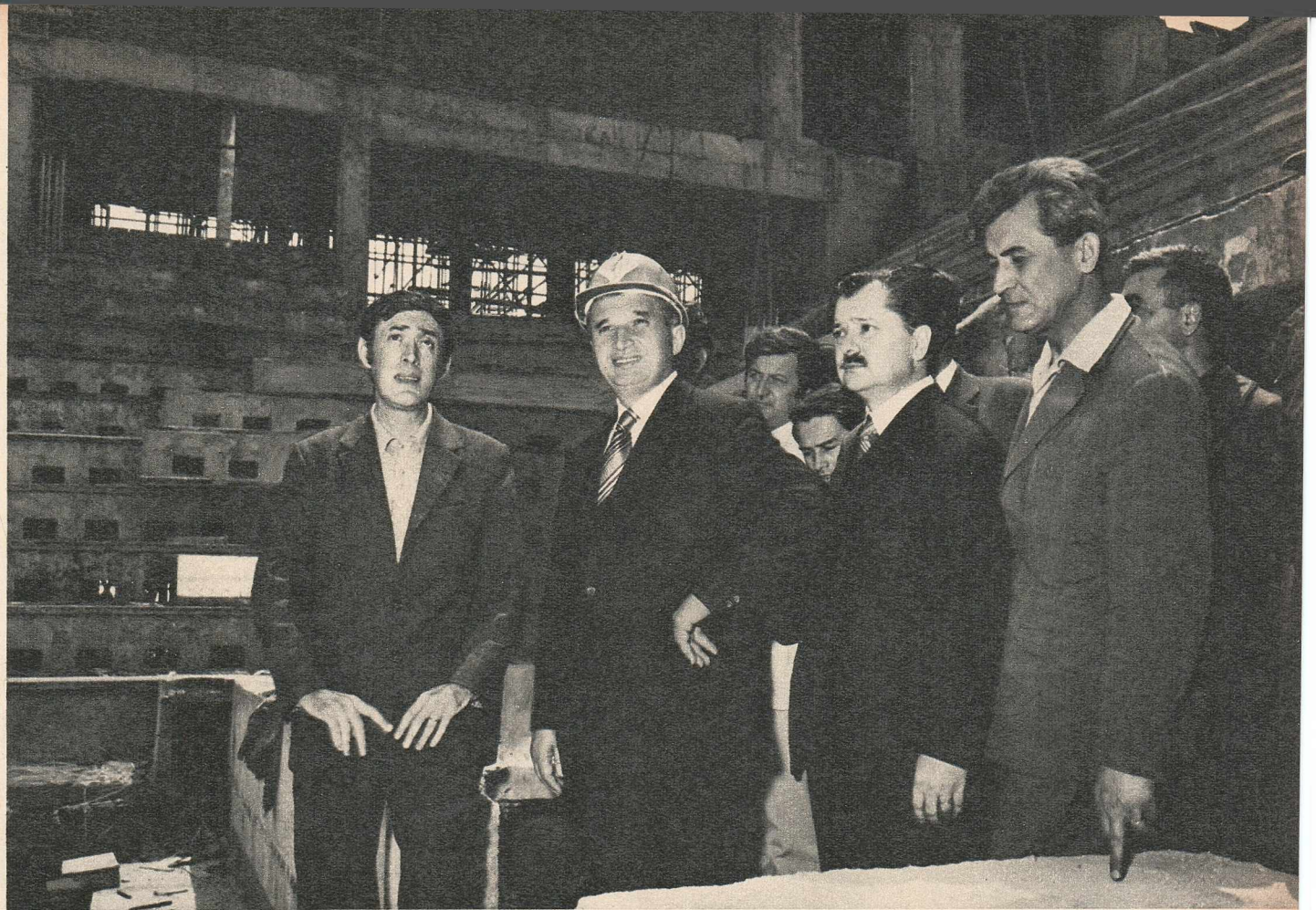
Secretarul general al
partidului a propus
realizările marelui
plan de la Întreprin-
dăria pentru me-
reia construcțiilor
industriale «Bucur-
reia» recomandă spec-
torilor să perseveren-
țeze în linia însușirii fi-
nanciare a unor repere
de concepție proprie, cu
formanțe tehnice
de nivel mondial.

Așa cum este
intotdeauna, pro-
mulți în România
sedintele Ceaușescu
către oamenii nu
Cu drapelul pat-
eternul semn al
gostei, al prețu-
bucuriei.

nie. Dimineața unui dialog despre
i concret, cel mai propriu și cuprin-
ct al prezentului nostru: construc-

ul de la începutul acestei săptămîni al
ului general al partidului, al tovarășului
Ceaușescu, printre constructorii bucu-
ni se pare o continuare în fapt a recen-
e de lucru de la Constanța, în județele
orj, Olt din care abia s-a întors. O con-
și încă o dovadă a spiritului său de sin-
obiectivelor-cheie, a laturilor esențiale
termină dezvoltarea noastră prezentă
perspectivă. Să ne amintim că la Șantierul
nstanțean, ca și în întreprinderile craio-
n bazinul carbonifer al Rovinariilor sau
forma industrială de la Slatina sau Balș,
erele noi sau în fața machetelor de dez-
viitoare a orașelor, tovarășul Nicolae
cu s-a interesat de construcții. De ni-
itmul și eficiența lor.
construim? Cît de rapid? Cu ce cheltu-
are sînt costurile halelor industriale?
locuințelor, ale edificiilor social-cultura-
ce materiale le facem? Care este durata
ării investițiilor în construcțiile indus-
în cît timp ajungem la beneficii? Ră-
le pozitive la aceste întrebări-pion, la
elemente-esență ale eficienței economiei
ambu depind considerabil de nivelul
construcțiilor, de rentabilitatea acesteia.
a, în vizita de lucru la marea întreprin-
entru mecanizarea construcțiilor indus-
«București», care produce mașini și in-
pentru șantierele de pe întreg cuprinsul
tovarășul Nicolae Ceaușescu a pus în
discuțiilor cu specialiștii și muncitorii
ea și calitatea utilajelor pentru șantiere
ultățile care să ducă la industrializarea
entuată a lucrărilor.

itate de profil a studiat la fața locului

Edificiu grandios de cultură, sala polivalentă,
amplasată și concepută conform indicațiilor date
de către secretarul general al partidului, în vizi-
tele sale anterioare, se apropie de cotele finale.
Într-un record de durată, în numai 180 de zile.

VIZITA DE LUCRU TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN CAPITALĂ

Și cu acest prilej, pe Șantierul complexului urba-
nistic de pe Dealul Piscului, tovarășul Nicolae
Ceaușescu își exprimă satisfacția pentru succe-
sele constructorilor și, totodată, face prețioase
recomandări ediliilor Capitalei cu privire la etapa
următoare de extindere a parcului de odihnă și
distracții.

le tehnice ale unei largi game de utilaje
gate a căror introducere sau extindere pe
e poate duce la un înalt nivel de pro-
tate, la scăderea termenelor de execuție
rilor și, ca întotdeauna și pretutindeni,
zat perspectivele de dezvoltare a întreprin-
rii, chemată să realizeze în serie, într-un
l cît mai redus de timp, cele mai multe
instalațiile prezentate. Ca să construim
ult, mai bine, mai durabil, mai repede,
mai ieftin depinde considerabil de extin-
mecanizării în acest sector industrial atît
ilicat în opera generală de dezvoltare a
iei.

la uzina ce poartă numele orașului,
ul Nicolae Ceaușescu s-a îndreptat direct
șantier de construcții. Pe șantierul unde,
evăr, constructorii bucureșteni, specia-
construcții ai Capitalei, fac dovada capa-
lor. Înaltă un edificiu unic, nu numai prin
a și multifuncționalități, dar mai ales prin
e ingineresti ale construcției. Aceste so-
lus dotarea șantierului cu utilaje, orga-
nizării muncii, nivelul de profesionalism al
orilor și plusul cel mai de preț, devota-
tuturor acelor care o ctioresc, garan-
ă se poate termina o construcție de o
rea grandoare în 180 de zile în loc de
luni. Constructorii au raportat secreta-
general al partidului că această impresio-
realizare este omagiul lor adus istoricului
X. Aflată într-un stadiu foarte avansat
u, sala și nu numai ea, ci întreg complexul
stic de pe Dealul Piscului, va fi gata pînă
ugust. Iar ei, constructorii, gata de ple-
ore alte șantiere.

30

BISTRIȚA - NĂSĂUD: ȘOCUL viitorului

Este greu de crezut, privind această fotografie realizată acum câteva zile, că în 1970 în Bistrița nu exista decât o fabricuță de mobilă și o fabrică de Astăzi, platforma industrială a orașului — și, în fapt, a întregului județ — a devenit o reconfortantă realitate. Combinatul de prelucrare a lemnului, prinderea de textile neșesute, întreprinderea de utilaje pentru industria materialelor de construcție și refractare, întreprinderea de sticlărie pentru încă în construcție — întruchipează noua vocație industrială a județului, valorificarea superioară a bogatelor sale resurse naturale. Știați, de grație C.P.L.-ului zeci de mii de metri cuști de masă lemnoasă, care nu demult mergeau la foc, astăzi se transformă în mobilă? Dealtfel, deșeurile locale nici nu mai ajung și trebuie să se aducă și de la vecini, din județele Mureș, Hunedoara, Satu Mare, Maramureș... Dar dincolo de profeții și mașini, este vorba, în primul rând, de elementul uman, căci în marile combinate nu numai lemnul se înobilează, ci și oamenii. Directorul C.P.L. Bistrița sintetiza astfel etapa în care se află azi întreprinderea sa, cit și «oamenii industriei» care se plămădesc în județ: «Trebuie să luptăm, astfel, fie că-i spunem plan, fie că-i spunem viață, trebuie să luptăm să aducem omul în contemporaneitate».

o veche vatră a pământului românesc la ora înnoirilor

În ultimii ani Bistrița-Năsăud, veche vatră a pământului românesc, a cunoscut, la fel ca întreaga Românie socialistă, profunde prefaceri structurale, care-au condus la dezvoltarea sa multilaterală, la înflorirea și îmbogățirea neconținută a vieții locuitorilor. Crearea județului, în 1968, a reprezentat un moment important pentru acest teritoriu, în spiritul măsurilor luate de partidul nostru pentru dezvoltarea armonioasă a întregii țări, a tuturor sectoarelor economice și sociale. Edificator în acest context apare faptul că în perioada scursă de la constituire județul a beneficiat de fonduri de investiții însumând peste 3,5 miliarde de lei — mai mult decât în toate cincinalele anterioare la un loc! Acest efort financiar a permis creșterea rapidă a potențialului economic, extinderea dotărilor social-culturale și edilitar-gospodărești, conducând, în ultimă analiză, la ridicarea nivelului de trai al locuitorilor.

Industria, ramura care a înregistrat cel mai spectaculos progres, s-a extins pornind de la sectoarele tradiționale la noi. Prin construirea modernului combinat de prelucrare a lemnului, cu o fabrică de mobilă, una de plăci din așchii de lemn și una de plăci înobile — lucrările la aceasta din urmă vor începe în acest an — exploatarea și prelucrarea lemnului a căpătat noi dimensiuni. Extragerea minereului complex a făcut și ea un salt prin punerea în exploatare de noi zăcăminte și prin darea în folosință a Uzinei de preparare a minereului de la Rodna. Trebuie, de asemenea, menționate creșterea producției de hârtie, diversificarea industriei alimentare și a industriei locale etc.

Economia județului și-a înmulțit valențele odată cu modernele sectoare industriale create aici în ultimii ani. Astfel, au intrat în funcțiune întreprinderea de textile neșesute-Bistrița — prima de acest fel din întreaga țară —

întreprinderea de utilaje pentru industria materialelor de construcție și refractare, la care se vor adăuga, în curând, o mare întreprindere de sticlărie, întreprinderea de țesături extralate-Năsăud, Topitoria de la Beclean și alte unități care vor contribui în mod substanțial la sporul de 2,5 ori a producției industriale a județului în actualul cincinal, într-un ritm mediu anual de 20,3%.

Avântul industriei a provocat și importante mutații de ordin social. Clasa muncitoare cuprinde azi în Bistrița-Năsăud detașamente noi de constructori de mașini, textiliști, sticlari cu înaltă calificare profesională și pregătire politică. Numărul de muncitori a sporit considerabil în perioada 1968-1973, iar ritmul de creștere se va menține ridicat și în anii viitori.

Agricultura, care dispune de condiții pedoclimatice favorabile zootehniei, pomiculturii și culturii cerealelor, a continuat să se modernizeze rapid, pe linia înfăptuirii hotărârilor Congresului X al Partidului. S-a dublat numărul de tractoare, au crescut cu 30 la sută cantitățile de îngrășăminte chimice folosite, s-au luat măsuri pentru îmbunătățirea continuă a activității unităților agricole socialiste. În final, s-a realizat o sporire a producției de lapte, carne, cereale, legume, precum și a efectivelor de animale.

Se îmbunătățesc an de an condițiile de viață în județul nostru: în anii 1968-1973 s-au construit 3 200 apartamente din fondurile statului, numărul caselor noi proprietate personală ridicându-se la 6 300; s-a extins cu 45 la sută rețeaua de apă în orașe, cea de canalizare s-a dublat, s-au construit cămine culturale, săli de clasă etc. Numai în acest an vor fi date în folosință 740 apartamente din fondurile statului, 1 050 locuri în căminele pentru tineret, peste

1 100 locuri în creșe și grădinițe.

Realizări remarcabile le considerăm a fi spitalul de paturi, centrul stomatologic și modernul hotel din Bistrița precum și complexele sanatoriale cu 1 500 locuri din georz-Băi.

Muncind cu pasiune și elan pentru întâmpinarea cu și remarcabile înfăptuiri a celor două mari evenimente din acest an — a XXX-a aniversare a eliberării țării de dominația fascistă și cel de-al XI-lea Congres al Partidului — numeroase colective își măresc avansul în realizarea cincinalului înainte de termen, printre acestea numărându-se cel de la Exploatarea minieră Rodna, care-și va rezolva sarcinile în patru ani și șase luni, I.F.E.T., Fabrica de hârtie și altele.

Iată, așa se dezvoltă județul nostru. Putem spune anumite privințe, că am construit pe teren gol. Nu vort la figurat. În orașul Bistrița, în Decebal, acolo unde înaltă azi un mic cartier de blocuri, nu demult se târâg de vite; modernul spital recent dat în folosință fost și el construit pe «teren virgin»; hotelul «Coro de Aur» — pe care-l vedeți peste drum de sediul Comitetului județean de partid — la fel. S-ar mai putea da și exemple.

Noi, activiștii care muncim pe linie de partid și de în acest județ, sintem mindri de realizările oamenilor muncii, de felul în care prind viață mărețele idei ale partidului și în Bistrița-Năsăud, această veche vatră a pământului românesc.

ADALBERT CRIȘAN
prim-secretar al Comitetului județean
Bistrița-Năsăud al P.C.R.

ăcut mare vilvă, aiurea și la noi, cartea
n Toffler «Șocol viitorului» — îmi
deunăzi directorul Combinatului de
re a lemnului din orașul Bistrița, in-
petre Lupu. Eu, șocol viitorului îl trăiesc
aci, în acest județ, în acest oraș, în
fabrică.

louă incandescente cuvinte folosite, în
el mai fericit, în contextul județului
Năsăud sintetizează pregnant momen-
răscruce pe care-l trăiește azi acest
de străveche așezare omenească stră-
piscurile Rodnei, de insulele de lavă
te ale Bîrgăului, de Munții Bistriței și
Bucovinei. Un șoc care, pe Someș,
i Șieu nu presupune ruperea de trecut,
trivă, continuarea și amplificarea celor
tradiții ale ținutului, dar care totuși
salt, schimbare, înnoire.

ciudat și oarecum neașteptat, viitorul
m-a întâmpinat chiar în accelerat,
ana tehnicianului Gheorghe Popescu,
al Combinatului siderurgic-Galați.

duc la Bistrița, la U.U.M.C.R., Uzina
pentru industria materialelor de con-
și refractare, în legătură cu livrarea
trofiltru pentru combinat. E un echipa-
mplex și deoarece detaliile tehnice nu
nuri prea mult, vă voi spune doar că un
tru purificator de gaze este lung de
etri și costă mai multe milioane de lei;
ci nu se poate concepe punerea în func-
i furnal. Bistrițienii mai fabrică un elec-
gigant pentru termocentrala de la Cra-
altul, cum spuneam, ni-l vor livra nouă.
la U.U.M.C.R. au încă mult de tras:
e în curs de montaj și în același timp
și livrările! Pe o poartă intră montorii,
es produsele.

ța lui Gheorghe Popescu în «tîrgul
se întâmpla niciodată nimic», după
epresia unui localnic, este elocventă,
cel mai important combinat siderurgic
— și unul din cele mai mari din Europa
dă «legături de afaceri» cu patriarhalul
pe Someș!

ecutul? E și el prezent aci în satele și
Bistriței-Năsăudului, fiindcă o așezare
are nu-și păstrează trecutul n-are nici

te aci, nu în flința sa trupească, ci în
a și în cugetul urmașilor, și acel diac
din Feldru care, cu secole în urmă,
pe cei dornici de învățătură și alcătuia
numele celor năpăstuiți, întruchipînd
constantă spirituală a oamenilor acestor
dragostea de carte și de dreptate,

te aci și Pahomie, copilul unor neștiuți
în ținutul Bistriței, ajuns, după cum
lorga, «cel mai însemnat în ce privește
dintre arhivarii Moldovei» din vremea

te aci și acel venerabil țăran Tănase
al lui Dănilă din Bichigiu, care pe
de la Salva, în zi de mai 1763, în pre-
neralului Buccow și a altor dregători
rtea din Viena, nu s-a sfiit să îndemne
etățenii săi înrolați în regimentul 2
ță al românilor năsăudeni: «fără drep-
jurați odată cu capul!» Ei n-au jurat,
fost tras pe roată, dar sîngele lui n-a curs
: Maria Tereza a emis patentă în care se
au nu numai obligații pentru românii
i, ci și drepturi, școli, deziobăgire.
ic aci și Dositeiu Pop, și Grigore Bejan,
farian, care au deschis lungul și neînche-
de dascăli și animatori ai școlii româ-
pe aceste meleaguri.

ic aci și Iacob Mureșianu, ctitor al presei
nsilvania, și Andrei Mureșanu, autorul
ezei» românilor ardeleni.

te aci și Florian Porcius, cel care, în
e lui Ioan Kalinderu, președintele Aca-
Române, «a trăit o viață lungă dedicată
și virtuții» — și cine își poate dori un
ălucit epitafor?

te aci și Grigore Moisil, fiul popii din
rimul director al liceului grăniceresc
ăud, cărturarul care spunea: «patrio-
nu trebuie cumpărat cu cîntarul și cu

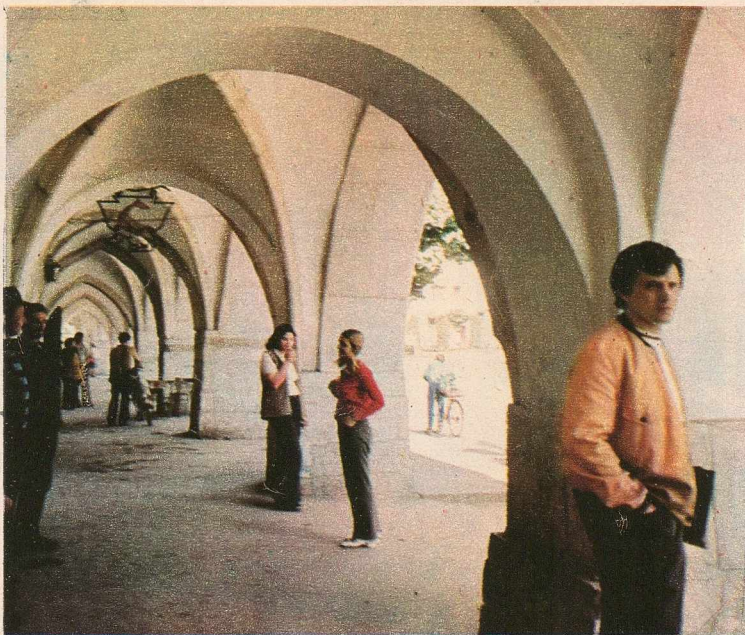
te aci și Publiu Alexi, feciorul de plugar
georz-Băi ajuns botanist vestit, care a

prima librărie românească din ținut.
te aci și Ion Pop Reteganul, modestul
are n-a pășit pe pragul nici unei uni-
i, dar căruia — cum spunea, din nou,
«școală de gîndit, de simțit și de scris,
e de litere și cerc literar i-au fost pe
uțele Reteagului, unde meșterii spuneau
».

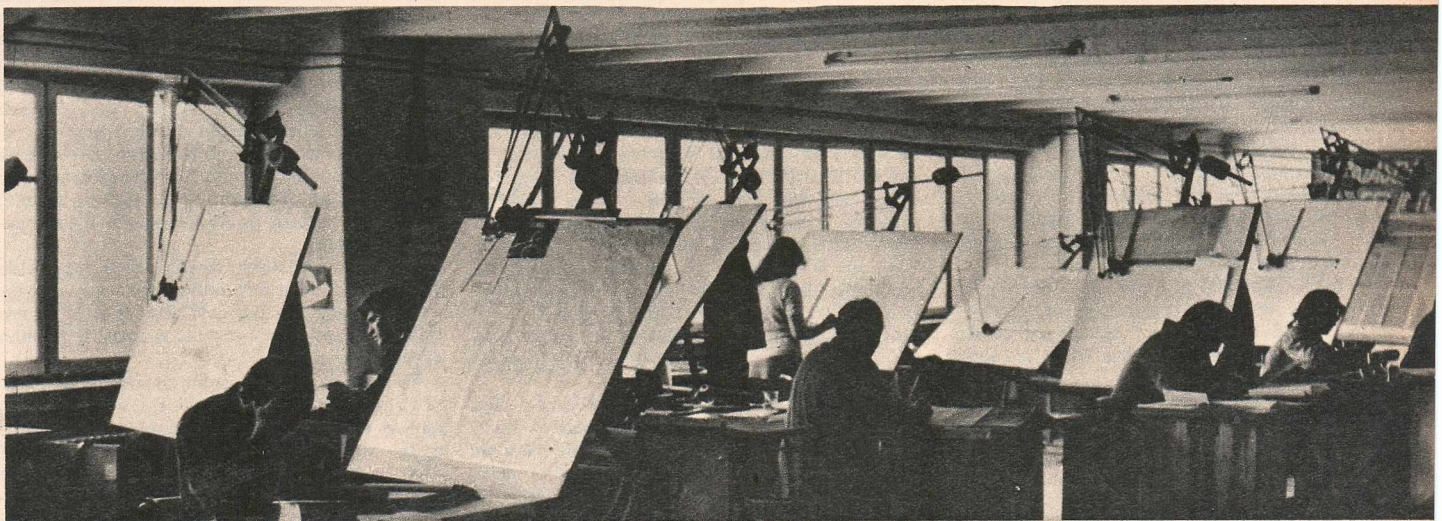
te aci și Coșbuc și Rebreanu. Trăiesc
i cei care s-au stins, dar cărora le-au
gi libertatea și cultura poporului.

UNĂ ZIUA, BADE GEORGE

ri trecutul irupe în mod neașteptat în

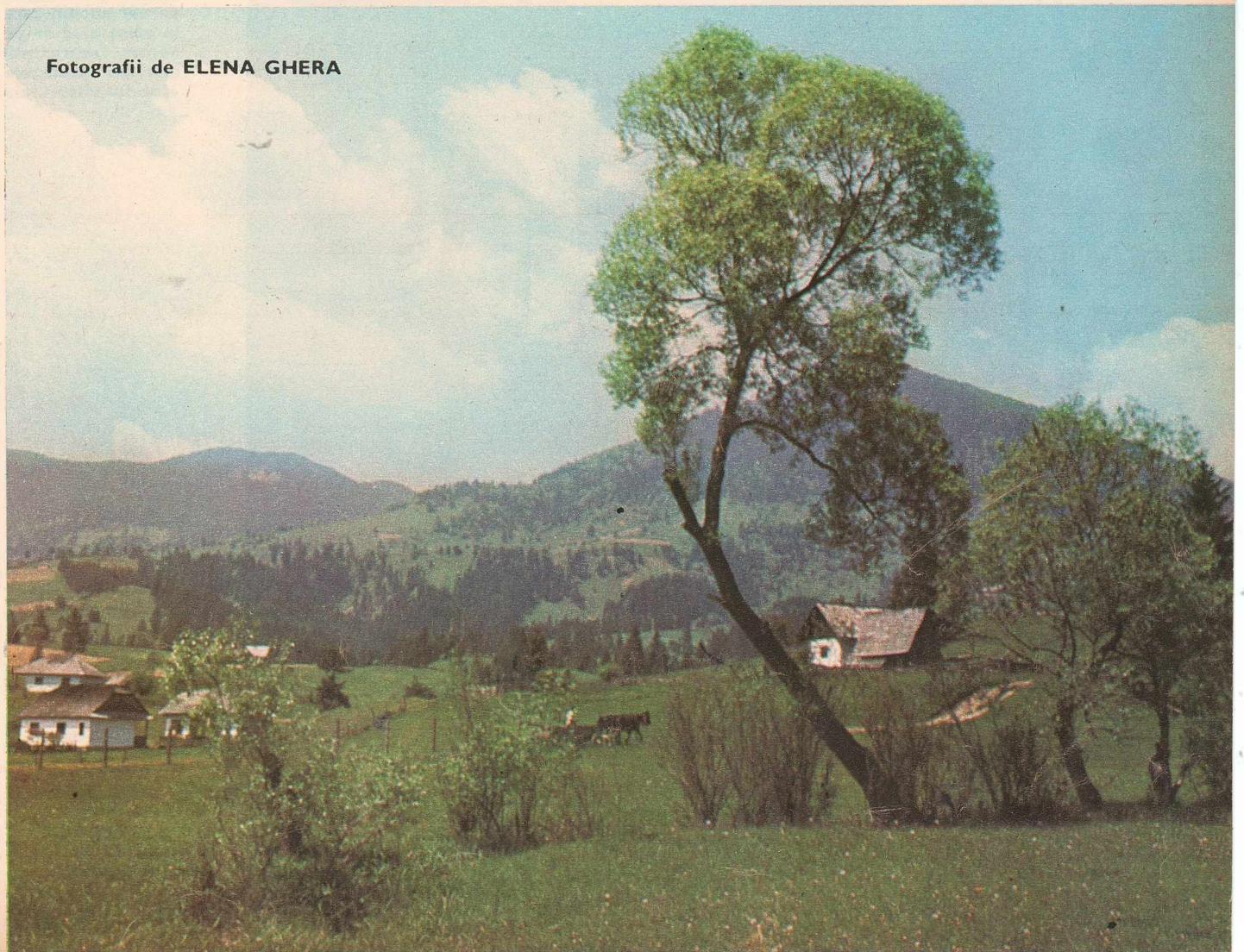
Bistrița, unul din acele orașe unde nu se întâmplă nimic, trăiește azi, ca și întreg județul, ora înnoirilor. Aceasta nu înseamnă că vechiul burg își pierde total patina sa patriarhală. «Șocol viitorului» nu înseamnă renunțarea la trecut, la plimbări tihnite pe străzi — încă — nepoluate, la popasuri sub bolți răcoroase, la prezența vie a istoriei.

Cine și-ar fi închipuit acum cîțiva ani că în primăvara anului 1974 la Bistrița vor sosi delegați ai Combinatului siderurgic-Galați, reclamînd echipamente de înaltă tehnicitate, concepute aici, în atelierul de proiectări al întreprinderii de utilaje pentru industria materialelor de construcții și refractare, una din mîndriile noii platforme industriale a orașului.

Turismul rămîne una din vocațiile acestui județ, prin care trece singurul drum rutier dincolo de munți, spre nordul Moldovei. Știați că în acest ținut, acum 50 de ani, a fost organizat primul mare curs de învățare a schiului din România? Vara și iarna, frumusețea blîndă, învăluitoare, a munților îmbie oaspeți din țară și de peste hotare.

Fotografii de ELENA GHERA

(Urmare din pag. 7)

Igor Bădașcu, directorul minelor din Rodna, îmi povestea cum explorările lui profesionale l-au condus, cu ani în urmă, în catacombe rămase de pe vremea hunilor. A intrat acolo el, inginer de mine, însoțit de o echipă de salvatori, a deschis o ușă de fier forjat, ferecată cu lacăt mare și a ieșit pe Anieș, lângă doi brazi argintii. «Galeria era de aceeași construcție ca zidul tătarăsc, avea exact același sistem de susținere. Cetatea datează din 1200. Oare și galeria...?» Igor Bădașcu îmi vorbește despre întâlnirea lui cu istoria, iar eu mă gândesc la acel prim document ce pomenește despre Rodna, la Ragerius din Oradea și la al său «Carmen miserabile», cîntec de jale despre invazia mongolilor din 1241: «Rodna era pe atunci un oraș cu mulțime nenumărată de oameni...»

Trecutul dănuie nu numai în documente sau în uși de fier forjat, ci și în paginile scriitorilor care și-au legat în veci numele de aceste meleaguri. Dar unde sîrșește viața și unde începe literatura?

Cît despre Coșbuc... Oamenii trec prin fața bustului său îmi vorbeste despre întâlnirea lui cu istoria, iar eu mă gândesc la acel prim document ce pomenește despre Rodna, la Ragerius din Oradea și la al său «Carmen miserabile», cîntec de jale despre invazia mongolilor din 1241: «Rodna era pe atunci un oraș cu mulțime nenumărată de oameni...»

Despre Coșbuc azi s-ar putea da un noian de cifre ilustrînd răspîndirea operelor sale. S-ar putea aminti cum în 1966, la centenarul nașterii, cînd mii de oameni treceau spre Hordou, pînă și pe crengile arborilor din jur se cățăraseră oameni, ceea ce făcuse pe scriitorul

italian Filippo Acroca, prezent și el la manifestare, să exclame: «Aici la voi, pămîntul naște copaci și copacii nasc oameni». Dar mie-mi ajung pe deplin aceste cuvinte rostite de năsăudeii în fața bustului: «Bună ziua, bade George».

FOLCLORUL AICI ÎL POTI ADUNA CU GREBLA

— Cărturarii acestui ținut — îmi spune Grigore Găzdac, directorul liceului din Năsăud — sînt profund legați de județul lor. Aci dănuie de veacuri o neostoită dragoste de libertate și cultură. Mulți intelectuali după terminarea studiilor se întorc în locurile natale, refuzînd locșoare comode la facultăți. Un profesor ca Sever Ursă credeți că nu putea să se mute la Cluj sau în alt mare oraș și să culegă lauri academici? El a preferat însă să-și trăiască viața ca dascăl la școala din Maieru și ce a făcut el acolo, va rămîne: a introdus un înalt spirit de cultură, a sădit ceva în oameni, deși n-a «semnat» sub ei, sub opera sa vie.

Directorul, năsăudean și el, vorbește — din modestie pentru propria sa persoană — doar despre colegul său de dascălie, și mie-mi vine în minte întâlnirea cu Sever Ursă din iarna acestui an, muzeul creat de el în Maieru («copiii au scotocit în lăzile de zestre ale bunicilor și tot ce-au găsit valoros au adus la muzeu»). Îmi vin în minte lădița de fier cu cifru de la cetatea Anieșului, din 1483, vasele de lemn din secolul XV, manualele vechi ale tatălui lui Liviu

Rebreanu și cuvintele lui Ursă:

— Folclorul aci îl poți aduna cu grebla. O evocare cit de sumară a vieții actuale a Bistriței-Năsăudului ar fi incompletă, nedreaptă chiar, fără a pomeni despre creatorii populari din ținut, de pildă despre moș Constantin Jugan, despre care am mai scris în revistă, dar care nu poate lipsi nici din acest articol închinat județului său. «Dacă-i făcut scris, nu-l mai poți schimba, dar cînd e vorbit, e mult mai frumos». Așa-mi descria, în Șanț, moșul de 76 de ani teatrul său vorbit și ultima sa piesă, încă inedită, «Cînd graba te îndeamnă la măritiș sau greșeala părinților», «luat di pi un caz concret».

Din Șanț m-am abătut la Rodna, la pictorița populară Lenuța Domide. Și acum mă urmărește unul din tablourile ei — amintind, straniu, portretele pictate de Van Gogh în ultima perioadă a vieții.

— Este moș' a lui Dănilă a lui Goga, om de 90 de ani, cu înfățișare bună și caracter, pe care l-au respectat tăți din casă, fiindcă la el nu era sudalmă și pe care l-am pictat pentru că mi-a căzut bine.

Și cu acești creatori populari iață-ne, din nou, proiectați în prezentul clocotitor. «Părinții mei se varsă ca o apă/ În trupul meu ce-l simt ca un ulcior,/ ...Părinții mei se bucură tăcuți/ Că-n trupul meu să se reverse pot!» — scrie muncitorul forestier și poetul Luca Onul. Părinții se revarsă în copiii lor, dar aceștia își trăiesc astăzi viața în Bistrița-Năsăud, și ei trăiesc nu numai prezentul, ci și șocul viitorului. Fiindcă prezentul nostru socialist este tare grăbit.

NU MAI SÎNT TĂRANI, PARCĂ NICI MUNCITOR SÎNT ÎNCĂ

Județul se industrializează rapid. În zori, la stația terminus I.R.T.A. — i s-o mai fi spunînd, că mereu i se numele — poți afla multe despre industrie fără cifre și fără statistici.

Cap de linie Șintereag-Bistrița. Iată dau jos din autobuz: nu mai sînt țărani parcă nici muncitorii nu sînt încă. Îmi pufoaică, pantalonii de doc, umblă cu rul dat la maximum, semn sigur că s-arat. Un sfert de ginars băut în colecția încălzire, pe Vișoarea, la doi pași de lîngă înghit sprînjini de o vitrină sau de care pe unde apucă. «Hai, mă, trage Apoi la lucru, la combinat, la fabrică, la la 3, la 4, seara, din nou în mașină cu pita la subsuoară. Unii fac și 100 navetă pe zi: 50 dus, 50 întors. Ei sînt ei sînt U.U.M.C.R., ei însuflețesc (misterioase) care întrușipează pe viitorul industrial al Bistriței, ei sînt ei de textile neșesute și Fabrica de stă altele, care se vor construi în anii... Ei sînt cei ce dau viață roții dințate cu simbol de pe emblema județului, livrînd filtre pentru marile furnale ale țării.

— Visul bistrițenilor și al năsăudei de a mirosi și ei fum de la cîte un coș — ne spunea tovarășul Adalbert Crișă secretar al Comitetului județean de... și, iată, visul se împlinește. Avem c multe...

Dar aceasta nu înseamnă că pe aceste meleaguri în curînd om cu om nu se recunoaște din cauza fumului de fabrică n-ar mai fi vis, ci coșmar.

Inginerul Ioan Dumitrache, secretarul al Stațiunii experimentale pomicoledă laudă virtuțile mărului. Căci nu de mărului apare și acest fruct pe emblema lui, alături de «Virtute Romane Redi» o carte deschisă și de roata care sim industria: peste 70 la sută din livezile sînt livezi de meri. «Ionathane ca lî găsești nicăieri în țară». Și discuția se în jurul preeminenței Ionathanelui, acum inter pares» al mărului, în jur 150 000 hibrizi din stațiune, fiecare grafia» sa și fiecare urmărit cu pasiune pe parcursul unei generații de cercetare treacă se evocă și noi soiuri de cireși îmbietoare, născute în stațiune — U Bistrița și Negre de Bistrița —, para de Bistrița și apoi, iarăși, un nou soi de curs de omologare: «N-are încă nu de inventat unul nu e greu».

Și fiindcă am adus vorba despre județului, trebuie pomeniți și bradul care își au și ei locul acolo lîngă Mar fiindcă turismul și vînătoarea vor cur ele o dezvoltare impetuoasă în Bistrița

— În manualele de vînătoare pe care sesc elevii de la liceul silvic din Năsăud că în țară se află 3 000 de urși. Eu sînt — ne spunea un vînător — că numai în nostru trăiesc atîția. Iată, astă-iarnă, l Anieșului...

Și a urmat una curat vînătorească! Cîți urși există cu adevărat în Bistrița-nimeni nu i-a numărat. Dar Poarta Căli Tăul Zinelor și Peștera de la Izvorul T lor, lacul glaciari din Rodna și Pasul T cîte alte monumente ale naturii — une mai puțin cunoscute azi, dar care vor vestite mîine — au fost numărate și ve greu în balanța turistică a județului. T «Castelul Dracula», care se va con Pasul Bîrgăului, nu le va putea oferi, un document atestînd trecerea pe aci vodului muntean. Nimic altceva dec acestor locuri și a acestor oameni, cu n lor sete de libertate, cultură și frun

LIONEL NIȚE:

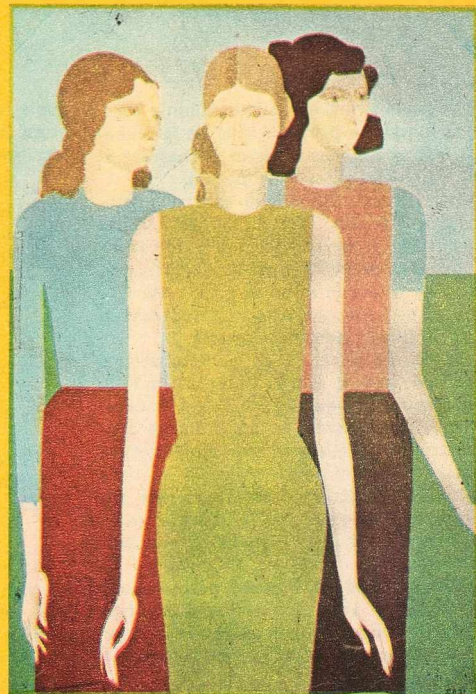
«Unde stai?» «La blocuri!» Dialog aparent anodin care în acest oraș de pe Someș reprezintă una din ipostazele «șocului viitorului».

«Bună ziua, bade George!» Copiii se joacă, iar trecătorii dau binețe marelui poet, pe care-l simt mereu alături de ei nu numai în bustul din curtea liceului din Năsăud, ci — mai presus de toate — în inima lor.

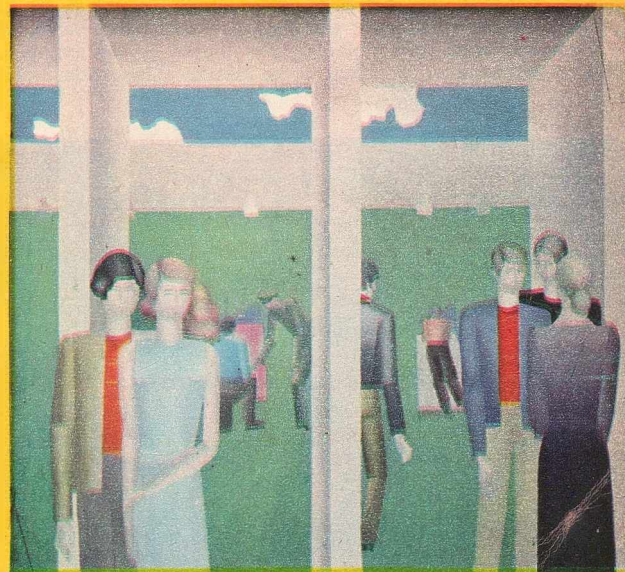

Moment revoluționar.

Tinere.

Ritmuri de primăvară.

o lume zidită din tăcere și seninătate

Răgaz.

Singur cu geometriile sale Mihai Rusu investiga, cu ani în urmă, un posibil model de a stabili prin alte mijloace decît figurările umane sau cele ale obiectelor naturii un contact afectiv între sufletul pictorului și cel al privitorului. El călătorea pe atunci prin imperiile constructivismului, lăsîndu-se în voia unui vis despre forme, cucerit de necunoscutul geometriilor posibile, care însumează în ariile lor tăcute o frumusețe plină de puritate. Formele sale erau împrumutate din lumea geometriei plane și culorile le confereau fascinație prin acea energie pe care o eliberau contrastele și acordurile cromatice născute din variațiuni riguros calculate. Această aventură a căutărilor și a încercării sensibilității în zonele realității abstracte a continuat apoi pe teritoriile extatice ale artei optice, care însă este reformulată de structura intimă a artistului prin includerea unui perceptibil sentiment de afectiv. Dar jocul baletelor abstracte ale undelor și formelor de culoare ia sfîrșit pe neașteptate și Mihai Rusu se reîntoarce la realitatea imediată, nu fără a aduce cu sine din acele explorări ale spațiului abstract cîteva din modalitățile de a construi o imagine pe care le integrează în noua sa viziune.

În primul rînd acel calm al spațiului. Personajele trăiesc într-o lume purificată de convulsiile peisajului care se îndepărtează totdeauna spre orizonturi liniare, unde întîlnește mereu un cer auster și uneori nori ocoliți de vînturi, semne de raport pentru a ușura ochiului călătoria prin acel albastru de gheață al infinitului. Apoi mereu același pămînt, fără accidente geologice, în clipele supreme de recrudescență a naturii, pe care îl simbolizează verdele intens, liniștitor. Numai atunci cînd pe pînză eveni-

mente pun personajele într-un context dinamic, acest substitut al peisajului real se transformă și devine dramatic prin organizarea subtilă a jocului cromatic. Astfel, în tablourile lui Mihai Rusu e multă tăcere, o tăcere pe care pictorul o premeditează prin mutarea accentului de pe zburciumul pastei pe redarea atmosferei prin tonuri catifelate și treceri sensibile de la un ton la altul.

În al doilea rînd există la Mihai Rusu o ordine compozițională tot atît de riguroasă ca și ordinea cromatică. Această programare de forme umane, apărută de orice disarmonii, își are sorginea tot în canoanele acelor geometrii care cultivau în pustiul spațiului coerența perspectivelor și fascinația proporțiilor. Pentru că pictorul privește corpurile ca pe niște arhitecturi care trebuie să se supună normelor unei armonii imaginate. Dar toate aceste arhitecturi constrînse unor măsuri raționale ar putea părea reci, și-ar pierde calitatea umană, așa cum sînt uitate adesea în acea înghețare statică, dacă pictorul nu le-ar fi acordat un dram de viață necesar printr-o alternare pozițională calculată și prin acea dinamică a mișcărilor și gesturilor existente în fiecare compoziție. Astfel, totdeauna fiecare corp își iese din singurătatea arhitecturii lui numai angajat în raporturile de ritm și mișcare cu celelalte corpuri învecinate. Mișcarea, gesturile și acea ordine compozițională ritmată sînt de fapt mesagerii care comunică privitorului trăirile momentului imaginat pe pînză, pentru că artistul nu face din chipurile personajelor martori ai lumii lor interioare. Ca în pictura bizantină ele sînt pustii și hieratice, nemișcate în timp, scrutînd calme orizonturile. Dramele existenței sînt departe de ele, pentru că această lume pe care a creat-o pictorul e zidită din tăcere și seninătate.

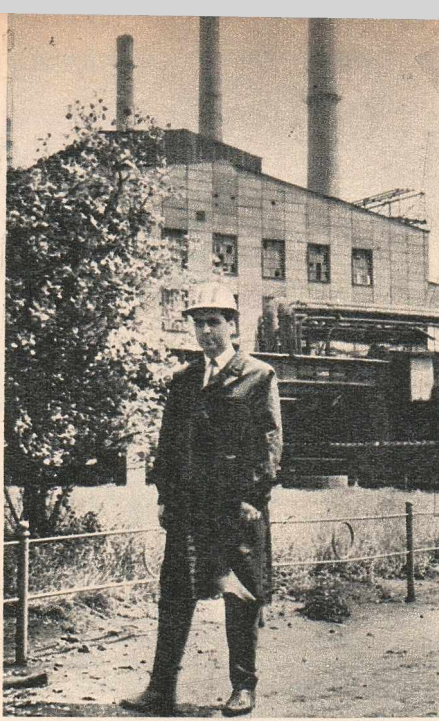
CORNEL BOZBICI ■

cascadorii disciplinați ai imposibilului

Pentru un cercetător, practic nu poate exista un program limitat la ziua de lucru obișnuită. Vreau să spun că un cercetător serios (cum sînt cei pe care îi cunosc eu) nu cercetează de la orele 7 a.m. pînă la orele 15 p.m. și apoi are timpul la dispoziție, face ce vrea. Nu. Cercetătorul este obsedat de tema sa de cercetare, aș putea spune că își dublează umbra cu imaginea ei permanentă. Zi și noapte este incitat să caute, să observe, să facă experiențe și să consulte tratate pentru a găsi chei, sugestii, soluții de rezolvare. Subconștientul unui cercetător se împovărează treptat și el cu tema respectivă, desenînd uneori în ochii cercetătorului, clar și surprinzător, sugestia decisivă. Cercetătorii și inovatorii, acești cascadori ai noului, cutezători care transferînd disciplinat imposibilul în cotidian îl fac rentabil și-l pun în serviciul progresului material și spiritual. Să ne stimăm deci inventatorii, inovatorii, cercetătorii din toate domeniile, pentru că în mintea și miinile lor se află progresul de astăzi și cel de mâine; pentru că ei sînt, pot fi creatorii unui univers nesfîrșit de bun. Nu se poate imagina un asemenea om care să nu urmărească în munca sa calitatea, rentabilitatea, ritmul. Nu se va imagina un cercetător care să lucreze împotriva acestui principiu sau să vrea să descopere un mecanism fără scopul de a-l determina să fie perfect. Nu întotdeauna tema unui cercetător cucerește urechea neavizată. Dacă aș enunța pur și simplu titlul «Introducerea afinului cultivat în fondul forestier», cine ar putea crede că pentru această acțiune îți trebuie cîțiva ani de observație și corecție, că acest afin selecționat american este rodul unei îndelungate cercetări și nenumărate încercări dintre care vreo 30 sînt în circulație? Cine nu-și poate închipui însă că fiecare fir de afin selecționat costă și costă destul, pentru ca ei, cercetătorii noștri să nu-și fi pus problema de a-l produce în țară, de a-l adapta condițiilor de aici? Pentru aceste ramuri, fără rădăcină (butași) m-am deplasat în puterea nopții la Stațiunea experimentală silvică Ștefănești. Inginerul Aurel Mărcoiu și tehnicianul silvic din tura de noapte Dumitru Manea, care l-a schimbat pe Ion Tudora, cunosc drumul cu ochii închiși. Pentru mine se aprindea din cînd în cînd o lanternă. Umblam printre cărări, printre puieti de pin și de tuie.

«N-au dat rezultate paturile de butași reci. Afinul selecționat dă fructe mari cu principii active ca acel din flora spontană, adică săruri minerale și vitaminele A și C, dar este foarte pretențios și nu se mulțumește decât dădăcit cu o grijă de mamă naturală. Are pretenție ca pămîntul (turbă și nisip) în care e înfipt să fie mai cald și constant, iar aerul de deasupra ceva mai rece și de asemenea constant». Așa că inginerul Aurel Mărcoiu a apelat la inginerul Nicolae Mărchitan, șeful laboratorului de automatizări din I.C.P.I.L., care a conceput un sistem automat de comandă a temperaturii cu trei termometre. Se speră că acest sistem să satisfacă cerințele afinului nostru. Acest sistem este dublat de piese pat de butașire, solar orientat est-vest cu o fereastră înclinată în așa măsură încît soarele, razele infraroșii să fie immagazinate dedesubtul patului germinativ. Noaptea soarele este înlocuit cu un radiator electric, iar dacă se întimplă să se defecteze instalația electrică, totul este înfășat în pături. Așteptăm după ceas ora 24 ca să trecem într-un tabel observația temperaturii. Într-o stație experimentală silvică ora 24 mi-o închipuim o oră tăcută și definitiv confundată în somnul de sub stele al arborilor cu nume latinești. Îmi închipuim de asemenea paznici cutreierînd printre loturi experimentale, sere și plante-mamă, cuprinși amețitor de fiorul aerului rece al orei zero. Dar, surpriză, cercetătorii veghează, ei sînt paznicii procesului intim, în cazul de față al unor butași de cîțiva centimetri, mofuroși și străini, cărora le-au dat 2-3 frunzulițe, cum sînt cele de busuioac. Asta e semn sigur că se vor da pe brazdă, zic eu. «Literatura de specialitate ne avizează că este fantastic de greu să producem material săditor, ea păstrează cîteva clenciuri pe care noi trebuie să le depistăm. Mai este un om de suflet la baza experimentală pomicolă Bilcești-Argeș, inginerul Gheorghe Bădescu, ce și-a înfiat acest afin de vreo 5-6 ani, acum noi mergem mină în mină. Și acolo există o instalație asemănătoare și vreo 12 soiuri selecționate. Este drept că avem de-a face cu o specie, repet, extrem de pretențioasă, dar noi, iată, căutăm să-i înțelegem necesitățile și încercăm totul pentru a-i putea oferi ceea ce vrea numai să se simtă bine aici ca la ea acasă. Merită. Credem că în curînd tema noastră se va materializa, să producem puieti de afin selecționat din butașii care vor forma culturi în fondul forestier în zonele defrișate de sub liniile de înaltă tensiune și în livezi. Astfel ca la un început de lună iulie să putem avea în fructiere afine mari cît boaba de strugure tămios. După ce facem releveul meteorologic, adică citirea din oră în oră a temperaturii de la baza butașilor, la suprafața substratului de butășit și în imediata apropiere a solului, apoi confruntarea lor cu stația meteorologică, ne retragem înfășurați în mantia nopții veșnic tinere».

COMAN ȘOVA ■

Petre Lungu: Vrem să spunem țării că livrăm oțel de calitate în peste 20 de țări și că am realizat planul cincinal la export în numai 2 ani și 9 luni.

Gheorghe Roman: Bucuria cea mai mare a vieții mele a fost pornirea primului furnal modern al țării.

Florian Giurcă: Am format o echipă cu voință de muncă și am obținut rezultate ce nu se mai înregistraseră în istoria siderurgiei românești. Eram ca piperul.

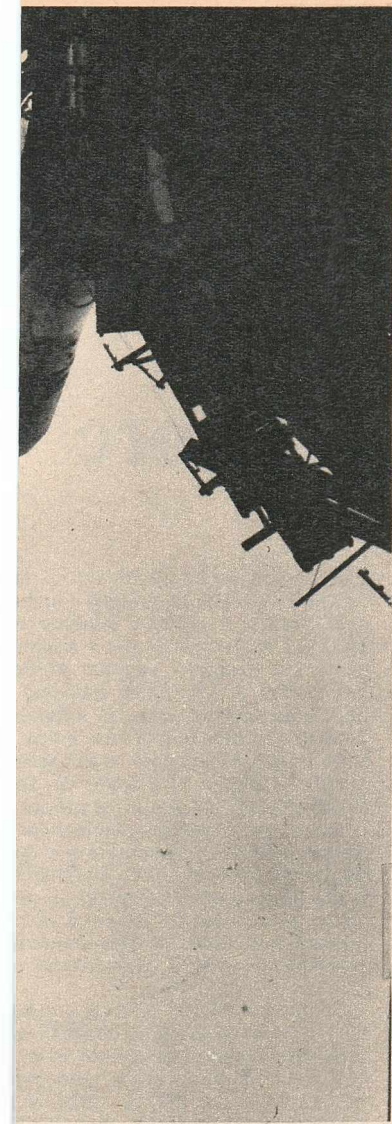
din combinat și din Hunedoara. Vrem să mulțumim conducerii de partid și de stat, vrem să-i mulțumim tovarășului Nicolae Ceaușescu. Vrem să închinăm sărbătoarea noastră marilor sărbători din acest an ale țării: împlinirea a treizeci de ani de la eliberarea României de sub dominația fascistă și cel de-al XI-lea Congres al Partidului. De aceea am pus atîta suflet în tot ce am făcut.

Nicolae Chindler: Sînt inginer chimist dar ca și colegii mei cu care am colaborat ca să dăm jubileului combinatului o monografie de cîteva sute de pagini, m-am străduit să fiu și istoric. Lucrînd la monografie, firește, am ajuns și la o părere sintetică: combinatul de azi e o ilustrare vie a ceea ce poate realiza socialismul pe fondul unei tradiții milenare, de data aceasta în meșteșugul extragerii și prelucrării fierului. M-a emoționat cînd, în cartea lui Vasile Pârvan, intitulată «Dacia» și apărută în '32, am dat de următoarea afirmație a lui Eschil: «Acolo, între muntele Pharnax — Parîngul — și riul cel mare și greu de trecut — poate Jiul, poate Mureșul — se întinde țara-mamă a fierului». M-am emoționat la gîndul că atît brăzdarul de fier de tip dacic, care nu seamănă cu nici unul din brăzdarele de plug ale altor popoare, cît și armele fără de care vitejii lui Decebal n-ar fi putut rezista romanilor, au fost făcute din fier de Hunedoara. Dar mai cu seamă m-a emoționat descoperirea că toate numele — și toate românești — dintr-un document din 1700, care cuprindea lista celor care lucrau pe-atunci în atelierul Limpert, de pe valea Govăjdiei, mai precis dintre piraiele Limpert și Nădrab, la vreo 15 kilometri de Hunedoara, se găsesc și în listele de personal ale combinatului de azi.

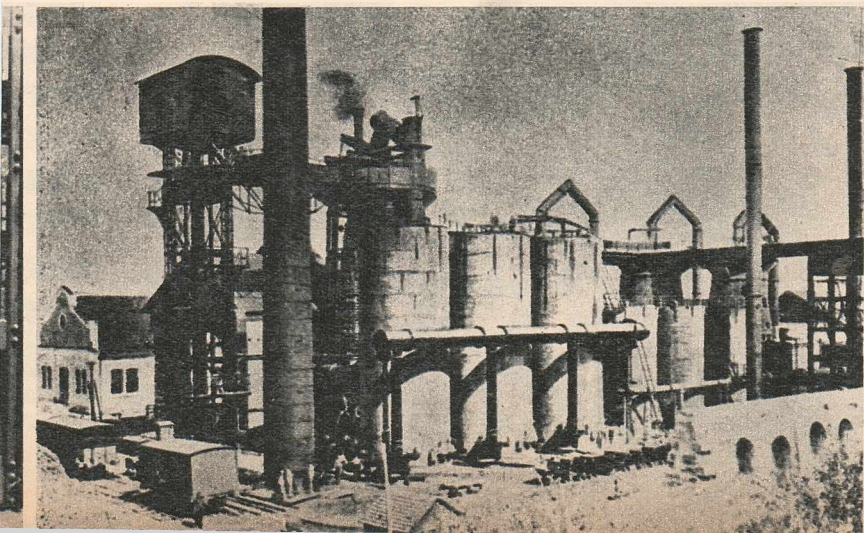
Viorel Răceanu, prim-vicepreședinte al Comitetului executiv al Consiliului popular al Municipiului Hunedoara: Amintirea Hunedoarei din 1944 păstrează un cadru de tîrg înapoiat, în care doar Castelul Corvinilor mai atrăgea grupuri de excursioniști, iar Uzinele de fier, deși dispuneau de cinci furnale, produceau cu mult mai puțină fontă decît Reșița care avea numai două furnale; un tîrg în care funcționau cîteva școli primare, un gimnaziu și o școală de ucenici; un tîrg în care viața culturală se rezuma la ceaiurile dansante organizate la cazinoul uzinei; în care lipsea un spital și în care la un medic reveneau circa 3 000 de locuitori. În schimb, restaurantele și mai ales cîrciumile inundau localitatea. Saltul de la cea Hunedoară — comună urbană nereședință — și pînă la actuala Hunedoară — municipiu — este uriaș. Din anul 1948 și pînă la 31 decembrie 1973 s-au pus la dispoziția hunedorenilor un număr de 17 389 apartamente construite de stat și peste 1 000 de locuințe individuale ridicate cu ajutor din partea statului. Și nu trebuie uitat că începînd cu anul 1969 s-a trecut la defacerea masivă a taberelor de baracamente și improvizațiilor, cartiere ca Stufit, Bataga etc., dispărînd pentru totdeauna din peisajul hunedorean. Dacă raportăm numărul apartamentelor construite la numărul locuitorilor Hunedoarei din 1944, vedem că s-au construit de trei ori mai multe apartamente decît numărul total al locuitorilor de atunci. Acolo unde în urmă cu 30 de ani nu erau decît gropi și bălării, dealuri sterpe și uscate de arșiță, se înalță siluetele moderne ale blocurilor, magazinelor, construcțiilor social-culturale. În fiecare lună se mută în locuințe noi zeci și zeci de familii. După București, ritmul cel mai susținut în construirea de locuințe noi îl întîlnim în Hunedoara. În diminețile senine, orașul — cu numeroasele sale agregate industriale, cu construcțiile din beton și metal ce se profilează peste cartierele însoțite, cu străzi largi, asfaltate, mărginite de flori și verdețuri — se înfățișează privirilor ca un uriaș monument închinat muncii pașnice, socialiste.

Acestea au fost răspunsurile. Cele cîteva din zecile de mii pe care hunedorenii le pot da, cele cîteva din milioanele pe care românii le pot da la cea întrebare esențială care trebuie să stea la fiecare început, la fiecare bilanț.

NELU IONESCU ■

rii noi am început-o de mult. Dovadă Ordinul Muncii clasa I acordat în 1971 statului pentru realizări în producție; este Ordinul Muncii clasa I acordat statului și în 1973. Nu-i sărbătoare dacă ce fapte raporta — aceasta a fost gîndirea celor care lucrează în combinat. Peșele, pregătirea sărbătorii a mai însemnat vedere a istoriei metalurgiei, o revedere a noștrilor noastre, un prilej de aduceri aminte. Am amintit că acum douăzeci de ani, combinația avea doar vreo 300 de membri de partid. Acum aproape 7 200, cît era cu aproximație populația a orașului prin '48. Combinatul s-a dezvoltat: de la furnale mici, la furnale mari; un laminor modern, oțelării cu capacități, oțelăria electrică, grupul de vane... Mari pași care s-au tot făcut în acești ani. De altă parte, oamenii combinatului! Transformați oamenii: altă pregătire, altă îndre, alte preocupări. Discuți cu un om și ai impresia că discuți cu un inginer. Rigla în buzunar și școala tehnică în asta a contribuit. Să facem oțel mai bun. În anul 1973 an 6 000 de oameni participă la cursurile de calificare; cei care n-au decît cîteva clase, la școala generală; cei care au școala profesională, fac liceul; cei care au liceul, fac instituțiile subingineri; și așa am devenit o pepi-de cadre pentru întreaga țară, cum ne-a o tovarășul Nicolae Ceaușescu. Cînd se așază un om a lucrat la Hunedoara e socotit ca în țară. Dezvoltarea combinatului a impus voltarea orașului. Aveam vreo zece mii de locuitori care stăteau în barăci, acum locuiesc în apartamente de bloc. Am avut mari greutăți să cerut suplimentări de fonduri. Am fost și și ni s-au dat. Vrem să arătăm ce am făcut

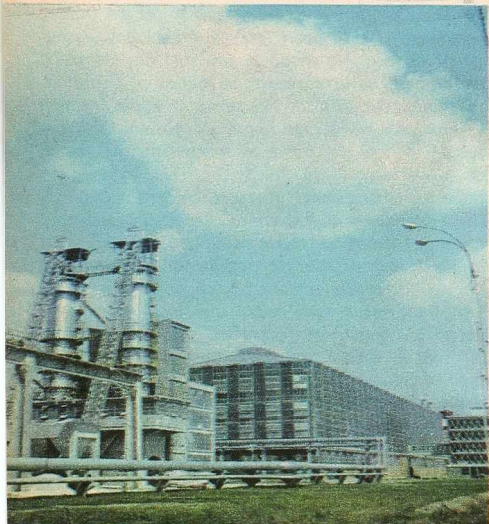

Sînt încredințat că oamenii muncii din Buzău vor aduce o contribuție și mai însemnată la programul general de dezvoltare a țării, la eforturile întregului popor pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Congresul al X-lea al Partidului. Am convingerea că și județul Buzău va îndeplini planul cincinal în mai puțin de 5 ani, contribuind astfel la dezvoltarea mai rapidă a patriei noastre pe calea progresului și civilizației.

NICOLAE CEAUȘESCU

30

BUZĂU: astăzi, de a nu mai pleacă nimeni dimpotrivă, mulți dintre cei plecați înainte se reîntorc

Fabrica de zahăr, una dintre întreprinderile cele mai noi de pe platforma industrială a Buzăului.

Vechea primărie, în curînd muzeu, podoabă de mare preț a Buzăului.

Întreprinderea de sîrmă și produse din sîrmă: circa 51 la sută din necesarul pe țară de sîrmă trasă și sîrmă zincată și mai mult de jumătate din cel de electrozi.

Peste 6 000 de apartamente construite în ultimii ani într-un oraș în care multă vreme turnul primăriei și stejarii din Crîng au reprezentat ideea de înălțime absolută. Astăzi au prins rădăcini puternice în pămîntul Buzăului și noile blocuri de 10 etaje din cartierul Crîng.

Ca și în alte județe și pe meleagurile Buzăului sînt numeroase mărturii de veche statornicire. O înșiruire a lor nu și-ar avea rostul acum, cred însă că e bine să amintesc măcar celor mai tineri dintre noi că aici, la Pietroasele, a fost descoperită «Cloșca cu puii de aur». Numele județului este luat de la riul pe al cărui bazin hidraulic este axat.

Județul Buzău are o suprafață de numai 6 072 km patrați și a fost «vecinul de stăpînire județeană al Ploieștilor... Buzăul e mai sărac, mult mai la o parte de drumul bogățiilor, dar mai aristocratic și mai românesc... E un ținut de moșneni, și unii dintre ei, urmași ai războinicilor din vremile de necurmăte lupte, au, pe lângă aristocrația vechimii pămîntului, și pe aceea a îndelungatei mînuiri a săbiei — dar bogăție multă nu pare a se mai găsi în mîinile acestor cavaleri cu căciule și sumane».

(N. Iorga)

A fost cunoscut multă vreme ca punct de tranzit între Țara Românească, Moldova și Ardeal, drumurile ce însoțeau rîurile pe sub poalele munților fiind lesnicioase și lipsite de primejdii. Economia județului avea pînă nu demult un pronunțat caracter agrar și meșteșugăresc, cele două orașe, Buzăul și Rîmnicu Sărat, nefiind însemnate din punct de vedere industrial. Din acest motiv, dar și datorită faptului că buzoienii, oameni întreprinzători, nu înțelegeau să accepte încremenirea la care păreau condamnați, județul a început să se depopuleze treptat, între 1950 și 1965, și numai coeficientul de natalitate crescut a menținut o oarecare aparență de stabilitate. Sincer vorbind însă, consemnez cu tristețe că într-o vreme Buzăul nu mai interesa pe nimeni, nici chiar pe buzoieni. Pe acest fond de resemnare «provincială», ceea ce s-a întîmplat cu Buzăul, începînd mai ales din 1968, pare de necrezut și a avut drept urmare profunde implicații materiale și spirituale în viața buzoienilor. Astăzi, din Buzău nu mai

pleacă nimeni, dimpotrivă, mulți dintre cei plecați înainte se reîntorc, regăsindu-și încrederea în viitorul orașului. Atenția conducerii de partid și de stat acordată acestui județ, manifestată prin investiții de interes republican, munca însuflețită a întregului aparat de partid și de stat local, cît și a buzoienilor înșiși au dus la descoperirea și valorificarea unor importante resurse pînă acum neștiute.

Sînt pagini în care metaforele, chiar cele mai izbutite, nu pot avea strălucirea unor cifre de plan, dincolo de care se întrezăresc fabrici și uzine noi unde fiii moșnenilor de altădată au învățat să fie muncitori și încă dintre cei mai buni din țară. A vorbi de o platformă industrială Buzău-Sud nu era, în urmă cu ani, pentru un buzoian subiect de discuție, privirile leneșe netrecînd mai departe de Crîngul în care se plimba agale, cu gîndul la moară sau la cizmărie. Astăzi însă platforma aceasta există. Și nu numai că există, dar și produce la toți parametrii la care a fost proiectată: sîrmă, plase sudate, polistiren, profile P.V.C., cărămizi de sticlă etc.

Ritmul mediu anual de creștere a producției industriale în acest județ în perioada 1965-1972 a fost de 17,7 la sută, superior celui pe țară și, bineînțeles, tot în această perioadă numărul muncitorilor s-a dublat, iar puterea instalată a crescut de 6 ori. Acest salt extraordinar care a făcut ca astăzi industria să dețină o pondere însemnată în economia județului poate fi înțeles în toată amploarea lui comparînd cifrele anului 1965 cu cifrele prevăzute pentru anul 1975, comparație atît de elocventă încît exclude orice alt comentariu:

Producția globală industrială pe un locuitor va crește în 1975 de aproape 5 ori față de 1965!

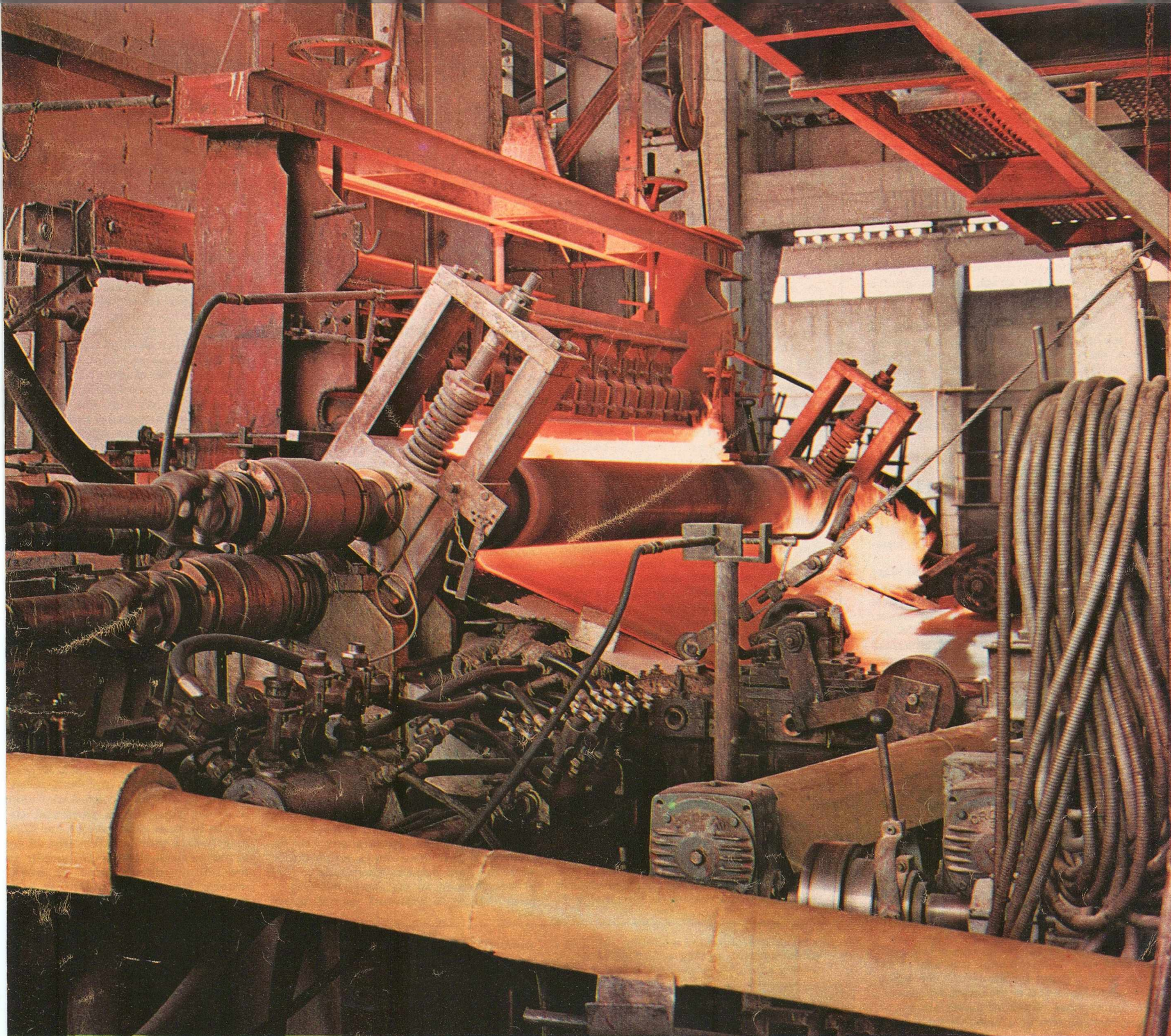
Producția globală industrială va crește în 1975 de peste 8 ori față de 1965!

Adăugînd faptul că dinamica producției globale pe primele 5 luni este de 26,2%, procent superior național, imi fac o datorie din a aminti spuse de tovarășul secretar al Comitetului județean al P.C.R., Lazăr Băciucu: de aceste realizări, vreau să subliniez deosebit că prin autoutilitare, adică sîrerea inteligenței proprii, s-au realizat mașini și utilaje în valoare de aproape 10 000 000 lei! Da, eforturile proprii ale buzoienilor și, de ce nu?, ale rîmnicenilor Sărat a început să se scuture și el de trecutul său patriarhal, învățînd să lucreze încet-încet în salopetă) nu pot fi negate, ei au avut de înfruntat nu numai prezentul industrial pe care trecutul îl înțelegea ușor, ci și neîncrederea din viitorul județului lor.

Să nu se înțeleagă însă că, precum în alte județe, de industrie, buzoienii au uitat să facă agricultură. Nicidecum, agricultura este încă o ramură de bază, caracterizată potrivit reliefului atît de variat al județului printr-o mare varietate și complexitate a culturilor, în care cultura cerealelor (grâu și porumb, este însoțită de o dezvoltare a viticulturii, pomiculturii și creșterii animalelor. Noile condiții de modernizare a agriculturii au dus la asigurarea unor bune baze tehnico-materiale, la creșterea producției agricole, urmînd ca în 1975 să se realizeze o față de față de a prezentului. În ansamblul economiei naționale Buzău deține 3,2 la sută din producția brută agricolă.

Desigur, aceste profunde transformări în industria și agricultura Buzăului au urmare firească ridicarea condițiilor materiale și spirituale a buzoienilor. Între anii 1966 și 1972 au fost construite fondurile statului peste 6 500 apartamente, altele citeva sute din fondurile cetății.

Fabrica de geamuri produce: geamuri trase, laminare, șlefuite, emailate, securizate și duplex, acestea din urmă pentru Dacia-1300. Mai produce și oglinzi pentru mobilă. Marile satisfacții ale fabricii: realizarea echipamentelor de sticlă pentru noul Teatru Național din București, pentru magazinele «Stirex» și «Tomis» (Constanța). Adevărate flori de sticlă sădite de buzoieni în toată țara.

ost ridicate noi edificii de cultură (Casa de cultură a sindicatelor este o adevărată bijuerie arhitectonică), s-au construit școli, dispensare, un nou și modern spital cu 700 de paturi, în frumoasa clădire a vechii primării în Buzău se va face un muzeu, un hotel abia intrat în folosință etc.

Este greu de imaginat pentru cine nu a fost în Buzău niciodată ce înseamnă aici o dresă cu bloc, scară și apartament, ori asfaltul turnat peste noroaiele din mahalalele rașului. (În concordanță cu explozia industrială, îmi spune doctorul Aronescu Mihai, directorul Direcției sanitare, are loc și o expansiune a stării de sănătate și astfel, dacă în 1973 a fost declarat fruntaș pe țară, ministrul acordându-ne singurul premiu. Natalitatea e în continuă creștere, iar morbiditatea infantilă a scăzut mult, la fel cum au scăzut și decesele generale. Aceste realizări ale noastre se explică prin îmbunătățirea nivelului de trai, paralel cu creșterea populației, creșterea ce ne face să credem că în viitorul apropiat populația județului se va dubla).

Iată viitorul sigur al unui județ, părăsit cândva chiar de către cei ce se născuseră în el, în lipsă de încredere, iată parcă un alt județ unde auzi că dă spectacole un teatru popular căruia nu-i lipsește nimic pentru a aplauda ca teatru profesionist sau că se țin spectacole în cenecluri, și unde poți vedea prima și singura cu adevărat originală tabără de sculptură, Măgura-Ciolanu.

A spune că în Buzău se petrec astăzi lucruri minunate cum neîntâmplare nu este o grație, ci o războiă. Subliniind ambiția deosebită a buzoienilor de a visa astăzi realizările lor de mâine, nu pot să uit că această ambiție este a întregii țări.

Cel mai tânăr, dacă se poate zice așa, Erou al Muncii Socialiste din județul Buzău este Dinu Gheorghe, președintele C.A.P. «Timpuri noi» din comuna Smeeni. S-a născut aici la 1 noiembrie 1930, iar la 6 februarie 1974 a fost răsplătit cu cea mai înaltă distincție pentru munca sa, care, deși făcută de-a lungul unei perioade relativ scurte, a avut rezultate cu adevărat excepționale: C.A.P.-ul al cărui președinte este din 1965 are astăzi o avere obștească de 26 000 000 lei, fiind decorat de două ori, în 1971 pentru producția de sfeclă și în 1972 pentru producția de lapte cu «Ordinul Muncii» clasa I. Până a ajunge aici, Smeeni (prevăzut ca viitor oraș în planurile edililor buzoieni) a fost unul din satele sărace de pe moșiile lui Costică Garofit, Stela Păltineanu, Hiotu, sat în care prin 1900 «țăranul se mulțumește cu două odăi, acoperite cu stuh și înconjurat cu un urt gard de spini prăfuiți... o a doua locuință, dărâmată sau cocioabă, slujește pentru oploșirea vitelor, uneltelor... Partea slabă a acestor case e coperișul, din stuh prost, vechi, stricat, în așezarea căruia nu e cea priceperă de a pături rînduri și de a face o streășină deasă, trainică, pe care o vezi la țăranul moldovean sau la acela din înconjurimea bogată în bălți, a Bucureștiului». Sat de «cojani», cum li se spune pe aici celor din la cîmpie, care suferau de sete de dimi-

neața pînă seara în lanurile de grâu ori de porumb, cultivau tutun ca să-l schimbe la oraș pe geamuri la ferestre și plantau ici-colo butuci de vie proaspătă pentru rarele prilejuri de petrecere și bucurie. A spune că astăzi fața acestei comune s-a schimbat într-atîta încît cei plecați de mai multă vreme nu mai recunosc locurile pe unde au copilărit înseamnă a respecta adevărul pentru care au muncit, uneori peste puterile lor, cei ce au rămas aici mîngîind în suflet speranțele lor de mai bine. Printre aceștia, Gheorghe Dinu, omul acesta atît de tânăr, fără prea multă școală, brigadier în 1962, președinte în 1965, a fost unul dintre primii care au crezut și în cămin, și în magazinul universal, și în dispensar, și în baia comunală, și în asfalt, pentru aceasta «trăgînd» din războiă la C.A.P.-ul fără de care visurile rămîn visuri de vieți trecute fără rost.

— Aoleu, tovarășu', ce-a fost cu ce este nici nu se poate compara, uite, numai dacă te uiți la casele astea, a mea și a vecinilor! Toate erau aici din paintă, pe lanți, și-acum numai din cărămidă, în fiecare an se ridică aici 30—40 de case noi. Dar să vă spun de «ceapeu».

— Nu, zic eu, să vorbim de dumneata, așa, ca de un Erou al Muncii foarte tânăr...

— Tânăr sînt, că ziceți, dar număr pînă acum 43 de ani și trei copii. Despre mine, ce să zic, să zică nea Bănică.

— E băiat bun, harnic, Dinu, zice primarul, e ca și băiatul meu, crescut de mine, de-aia lui i-am dat pe mină C.A.P.-ul cînd n-avea mai mult de 35 de ani. Ce-a făcut se vede, ce va mai face împreună cu noi o să vezi.

— Bine, bine, dar cum ar veni asta să scriu numai atîta: Gh. Dinu, Erou al Muncii Socialiste, e băiat bun.

— Păi, asta e, ce să mă laud?, zice eroul, sînt și eu ca toți cei de aici — oameni harnici, gospodari, iuți foc, care fac lucrările ca la carte și nu dau negru peste verde. Muncesc din zorii pînă noaptea, că tot găsesc ei mereu ceva de făcut. Și dacă au muncit ei bine, am muncit și eu bine, și așa cu decorația mea.

Sigur, dar nu-i chiar atît de simplu, Gheorghe Dinu este modest prin firea lucrurilor, decorația nu i-a arătat-o primarului decît acum, în fața mea, «pentru că veni vorba de ea», însă gospodăria lui este în drumul tuturor și lucrește puternic pe pieptul satului ca o decorație adevărată.

— Ce face soția unui «milionar», Erou al Muncii Socialiste?

— Muncеște, îmi răspunde aceasta, azi sînt frîntă, toată ziua am fost pe cîmp la lucră.

«Azi» era sîmbătă seara. Gheorghe Dinu rîdea, privind oftatul nevastei. La urmă a zis:

— D'apoi, ce?

„în primul rînd pentru mine e ceva ce nici n-am gîndit, nici n-am visat“

„cînd am venit,
am zis că plec
și am rămas 34 de ani“

În România cum era pînă la 1918, N. Iorga scria: «Se ajunge la o vale de pietriș, unde fuge o apă săracă. Deasupra, pornind de la câteva căsuțe, care vin înaintea satului, un mare părete de lut se ridică deasupra văii; pe vârful lui se vede o biserică veche, lângă o lungă perdea de zid ruinat, cu fereștile oarbe. Satul se cheamă Berca, un sat de munteni săraci care se coboară la cîmp să cîștige, cîteva luni din an, patruzeci de bani pe zi».

Vechea imagine a stărui multă vreme, oglindindu-se în acea apă săracă, alergată printre bolovani, cu maluri sfărîmicioase de lut, pe care ici-colo reușiseră să-și agațe rădăcinile salcîmii. Cînd aici, în Berca, s-a descoperit zăcămintul de țigeti, nu puțini au fost aceia care nu au crezut, deși o poveste veche a locului zice că bogăția stă ascunsă în lada săracă. Și abia cînd în Berca au început să vină oameni străini și să ridice sonde, localnicii au crezut în noul destin al satului lor. Printre primii petroliști veniți în Berca a fost și Constantin Minoiu.

— Minoiu Gh. Constantin.

— Ghe?

— Da, Ghe sau Ghiță.

Este un bărbat despre care se poate scrie oricînd că nu este gras, ci numai înalt și foarte voinic, cu ochi albaștri și păr înzăpezit, zîmbind, cînd nu rîde, rîzînd atunci cînd uită să zîmbească. Mastru principal de montaj instalații. La 8 iulie împlinește 58 de ani.

— Am fost al patrulea din șapte copii. Tata era sondaș la Moreni și eu așa am început, întîi dulgher de montat turle, că atunci sondele așa erau, cu turle de lemn, cu cap cu clopot. După ce am făcut armata, contingent '40, am venit aici, la Berca. Cînd am venit eu, erau două sonde, una în probe de producție și una în probe de foraj.

— Singur?

— Cu cîțiva prieteni, tot din Moreni, dar fără dînsa («dînsa» este Victoria, soția sa luată cu cununie la 16 ani). Dînsa a venit după trei luni, pentru că întîi nici n-am vrut să rămîn. Cum adică, să vin eu de la Moreni, unde aveam sondă și-n spatele casei, aici, la Berca? Dar uite c-am rămas și eu și «domnița» mea, care-i plecată acum la neamuri, în Moreni, să le mai vadă. Am făcut casă, lucruri, de două ori.

— De două ori?

— Aha, în război mi-a ars tot...

— Copiii?

— O fată care e în București și de la care am trei nepoți ce-și petrec vacanțele aici, la mine: Florența, Marian și Gigi.

— Dar cîți sondari ați făcut din băieții de aici, din Berca?

— 30 și ceva de băieți, din care 3 brigadieri. Vezi 'mneata, aici, sub ochii mei, s-au ridicat atîtea sonde. Și mai lucrăm și prin 5-6 județe sonde, de plec în zori și mă întorc noaptea din Ilfov sau Prahova. Toată viața mea așa s-a petrecut, din plăcerea de a munci la sonde.

Într-adevăr, vîd limpede încipărit în ochii maestrului lustrul plăcerii de a fi făcut în viață ceea ce și-a dorit, acea bucurie a unei munci dorite și acceptate în absența căreia unii îmbătrînesc prea repede și fără folos.

— Ce s-a întîmplat în decembrie 1972, întreb, știind răspunsul dinainte.

— La 28 decembrie!! Am primit titlul de Erou al Muncii Socialiste.

— Știați că-l veți primi cînd ați plecat la București?

— Da de unde! Credeam că iau o clasă mai sus la Ordinul Muncii. Nimeni nu mi-a spus nimic. Abia cînd m-am auzit strigat și mi-a dat decorația tovarășul Ceaușescu am știut.

— V-a mirat acordarea acestei înalte distincții, tovarășe Minoiu?

— M-a făcut fericit.

Am tăcut amîndoi, trecînd dintr-o cameră într-alta, ocolind o grădină îngustă, cu viță-de-vie, cu trandafiri și tufe de zmeură, viță pusă de dînsul, care nu s-a dus niciodată după vin la prăvălie, flori îngrijite de dînsa, dar mai ales apărute de pasiunea de viticultor a dînsului. Într-un loc, un banc de dulgher, mă uit puțin mai mult la el și maestrul rîde:

— Mai lucrez la el, mai fac o masă, un dulap, ce trebuie în casă.

— Asta cînd? Că doar toată ziua bateți sondele! Duminică?

— Da, da, mai ales duminică.

Înainte de a ne despărți, Constantin Minoiu mi-a mărturisit a doua lui mare pasiune: grădina! Și vinul preparat în casă! De exemplu, vinul de soc: 8 litri apă, 3 linguri floare de soc uscată, 1 kilogram zahăr, o ceașcă de oțet de vin, 3 lămii, patru zile mesteci de 3 ori pe zi și după aceea tragi la sticle. Zicea maestrul că i-a dat două pahare de-astea unui șofer care s-a făcut bine de piatră la rinichi. În ceea ce-l privește, n-a fost niciodată bolnav, a muncit și n-a avut timp de asta.

IULIAN NEACȘU ■

„buzoienii muncesc cu seriozitate, seriozitatea e în firea lor“

Tovarășul ION SÎRBU, prim-secretar al Comitetului județean Buzău al P.C.R., președinte al Comitetului executiv al Consiliului popular județean și președinte al Consiliului județean al F.U.S. Buzău, nu este atît de greu de găsit, cît de abordat, fie și pentru cel mai scurt interviu posibil. Ca atare, interviul i l-am luat din mers, în zile și kilometri. Însoțindu-l, nepierzîndu-l o clipă din ochi, am văzut și Valea Slănicului, Valea Plîngerii cum îi spuneau pînă nu demult chiar și cei ce o locuiau. Aici, în această lacrimă veche, astăzi ștearsă de pe noul chip al Buzăului, răspunsurile s-au oglindit mai bine.

— Tovarășe prim-secretar, vă rog să-mi spuneți ce și cît înseamnă industrializare într-un județ fost «eminamente agricol»?

— Dacă în trecut nu tocmai îndeplătat nu se putea vorbi de nimic în afară de o schelă petrolieră, de exploatarea forestiere în care oamenii erau crunt exploatați, munca lor fiind sursă de îmbogățire pentru societățile străine, de un nod de cale ferată slab dezvoltat, și de mici ateliere în care viața grea se ducea de azi pe mîine, astăzi sint prezente pe teritoriul județului ramuri ale economiei bine dezvoltate sau în curs de dezvoltare. Cum sint: construcția de mașini grele care produce utilaje tehnologice pentru chimie, pentru uzinele metalurgice, piese pentru tractoare și mașini auto. Tot aici, în anii socialismului, s-au creat unități importante ale chimiei, în prelucrarea maselor plastice. Aș mai remarca prezența ramurii alimentare bine dezvoltate și diversificate, care asigură nu numai nevoile județului, dar contribuie și la creșterea gamei de produse alimentare necesare întregii populații a țării.

— Care sint perspectivele imediate în dezvoltarea platformei industriale?

— În municipiul Buzău va cunoaște o puternică dezvoltare metalurgia prin realizarea laminorului de sîrmă cu două linii, vom crea noi unități care vor avea ca obiect produsele din ramura creșterii animalelor, pe baza complexelor zootehnice de creșterea porcinelor și

bovinelor. Își vor mai face apariția pe harta județului nostru fabrici din domeniul electrotehnicii, țesătorii de stofe din lînă.

— Legat de perspectivele județului, ce ne puteți spune despre cel de-al doilea oraș din județ, Rîmnicu Sărat? Are Rîmnicu Sărat, față de Buzău, aceeași soartă pe care a avut-o la un moment dat Buzăul față de Ploiești?

— Nicidecum. În ultimii ani în acest oraș au intrat în funcțiune Fabrica de garnituri de frînă și s-au dezvoltat Fabrica de confecții, Fabrica de țigarete, Fabrica de nutrețuri combinate, s-au creat noi secții în întreprinderile industriei locale și cooperăției meșteșugărești. În viitor, la toate acestea se vor adăuga noi obiective de interes republican în construcția de mașini, în industria alimentară, industria ușoară și industria locală. De asemenea, orașul va cunoaște substanțiale transformări, îmbunătățiri edilitar-gospodărești cum sint: creșterea ritmului la construcția de locuințe, creșe, grădinițe, spații comerciale și continuarea în ritm mai susținut a dezvoltării rețelelor de canalizare, apă potabilă, energie electrică, telefonie și radioteleviziune.

— Care sint comunele cărora nu peste multă vreme li se vor spune, bineînțeles pe drept cuvînt, orașe?

— Nehoiu, Berca, Pogoanele, Pătirlagele, acestea într-un timp relativ scurt avînd în vedere construcțiile edilitar-gospodărești, atît pe cele existente, cît și pe cele prevăzute pentru viitorii ani. În aceste viitoare orașe am amplasat unele obiective economice, urmînd să mai amplasăm sau să le mai dezvoltăm pe cele existente. Se poate vorbi încă de-acum de un oraș al forestierilor, Nehoiu, și de unul al petroliștilor și sticlariilor, Berca. În etapa a doua ne străduim să creăm condiții pentru urbanizare la Beceni, Săgeata, Smeeni și Rușețu. Astfel, județul nostru, în care am avut la înființare doar două orașe, își va dubla în viitorii ani populația urbană.

— Spuneți-mi, vă rog, cîteva din problemele cu care se confruntă județul la ora

actuală.

— Prima problemă este eroziunea lului în partea de nord a județului. A au fost tăiate cu sălbăticie pădurii înainte, zeci de ani nu s-a mai plantat nici un pom și, firește, terenul a început să curgă, devenind impropriu orică utilizării. Sintem siliți să folosim ab lut toate metodele și toate mijloacele posibile pentru a opri această degdare a zonei, investind în acțiunea no tră nu numai mulți bani, ci și mu muncă patriotică. Se fac corecții de renți, se plantează păduri, se fac dig de apărare și de colmatare, se îni bează și se iau și alte măsuri prin c să reușim să revalorificăm un păm ce pare, la un moment dat, pierc pentru noi. În aceeași măsură ne p ocupă și problema irigațiilor care impun din ce în ce mai mult în con țiele în care județul nostru, fiind într zonă secetoasă, nu poate asigura p ductii ridicare și constante la nive potențialului oferit de solul său bog Credem că acest deziderat va fi ceput prin realizarea barajului de Siriu, prima etapă în amenajarea b nului hidrografic al rîului Buzău.

— În încheiere, înainte de a vă mulțu v-aș ruga să faceți un succint portret al zoianului, sau, cunoscîndu-vă pasiunea care fotografiati, aș zice, o fotografie a

— Toate uzinele acestea noi și f moase, dotate cu o tehnică foarte înal merg de minune sub mîna unor oam dintre care, cei mai mulți, abia ieri pășit pragul lor. Buzoienii muncesc seriozitate, seriozitatea e în firea l E o mare plăcere să vezi muncitori muncitoare în unele uzine cu o me ce nu depășește 22 de ani, care sint o seriozitate impresionantă. Și cea este una din marile mele satisfacții. țării de aici m-a impresionat cel r mult legătura lor cu pămîntul, cu curile în care s-au născut, cu C.A. urile în care muncesc. Din această ca în marea majoritate a comunelor no tre noi nu ducem lipsă de forță muncă. Sint de nedespărțit de vetr satelor lor strămoșești.

Exploatarea și prelucrarea lemnului este una din ramurile de tradiție în economia județului. La Nehoiu se fac anual peste 10 000 g de mobilă, cherestea, lăzi, ambalaje și frize de parchet. În scurt timp acest centru principal în exploatarea și prelucrarea lemnului recunoscut, pe merit, oraș. Al forestierilor, bineînțeles.

VALEA JIULUI - muncă și conștiință (III)

**acești oameni,
acești bărbați...**

Cum a zis secretarul general», această simpoziție este rostită în Valea Jiului ori de ori se vorbește despre muncă, inovație, eficiență, productivitate. Vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în Valea Jiului, în urmă cu doi ani, a lăsat în conștiința oamenilor, ca peste două săptămâni să se deplasează președintele țării, urmează să se însemne ale hotărârii de a străpunge rutina și al greutăților obiective nu numai eforturi mai multe ci prin organizare și disciplină. Cu puterea de sinteză, cu înțelepciunea și competența propriei secretarului general al partidului, au fost trecute atunci în revistă, nu numai atât, au fost atunci discutate și rezolvate, teoretic și practic, problemele multe și diverse ale minerilor din Valea Jiului. N-a rămas, oare spune, nici un domeniu în care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, să nu fi dat indicații precise, sfaturi utile și îndemnuri mobilizatoare.

Cum a zis secretarul general» această simplă poziție, a rămas, păstrată de minerii din Valea Jiului, ca simbol al adevărului, al cinstei, al jului, a rămas peste timp, cheazășie că tot ce întreprinde aici poartă marca dăruirii și al smului unor oameni hotărâți să facă totul pentru a da țării mai mult cărbune, mai multă energie.

atunci, trei echipe de reporteri, în trei timpuri: vară, toamnă, sfârșit de primăvară străbătut în lung și-n lat Valea Jiului. Ultima

oară am rămas doar patru zile, timp în care am vizitat locuri știute, am reîntâlnit oameni, vechi cunoștințe, am discutat. Timpul l-am folosit pentru a întreba mult și a vedea și mai mult. Cunoșteam frământările oamenilor, așteptările ca și deciziile lor, nu ne erau străine nici greutățile, sau mai bine-zis lipsurile din această vale a minerilor. În timpul vizitei secretarului general al partidului, ca întotdeauna în vizitele pe care le întreprinde, adevărul fusese rostit firesc și cu limpezime. Au trecut, cum spuneam, patru zile de când ne aflăm în Valea Jiului și am aflat atât de multe încît, cum se întâmplă cînd faci un clasament al realizărilor oamenilor, după ce stabileam cel mai important lucru întîlnit, ne dădeam seama că al doilea e la fel de important, dacă nu și mai important. Aflam de pildă de la tovarășul Clement Negruț, primarul Municipiului Petroșani, că în Valea Jiului minerii deși lucrează mai puțin, numai cinci zile pe săptămînă, produc mai mult, deci mai organizat. Și imediat aflam că minerii, angajîndu-se atunci să îndeplinească întocmai planul, se obligaseră să producă peste plan, dar în cadrul programului de lucru, circa 45 000 tone cărbune și că pînă acum, după șase luni numai, îndeplineseră 87 000 tone, iar în cinstea celei de a XXX-a aniversări a eliberării patriei și a Congresului al XI-lea al partidului, angajamentele vor crește în continuare.

Am văzut uzina de utilaj minier, ridicată pe fundațiile la care se săpa în timpul ultimei noastre vizite și am asistat ca simpli curioși, și nu eram singurii, cum se descărcau utilajele, mijloacele viitoarei producții adică; am văzut «grinda pășitoare», «foreza», «sistemul de susținere» pe care le ghilimetăm fiindcă rîndul trecut,

scriind despre ele ca despre niște lucruri viitoare, acum au devenit familiare, concrete și adevărate. Secretarul general al partidului dăduse indicații precise și concise în această privință, iar acum uzina, institutul, școala, inginerii, proiectanții, muncitorii, maiștrii, nu numai că știu ce au de făcut, dar, bazîndu-se pe propriile lor forțe, verifică, probează, revin, reproiectează utilaje de mare precizie și productivitate pe care le adaptează la condițiile întru totul specifice acestor locuri.

Sub Valea Jiului, sub pămîntul ei stropit din belșug, în ultima vreme, de ploie, începe, în fiecare zi mai organizată și mai precisă, munca celor pe care rîndul trecut îi botezasem «purătorii cei mai curați ai luminii».

La suprafață, unde revenim nu mai căliți ci mai plini de recunoștință pentru oamenii de dedesubt, continuă să ni se vorbească, e drept, reținut și cumpătat, dar noi am venit să vedem și să umblăm vrînd să știm totul; intrăm în centrele de pline și vedem piine, piine albă din aluat făcut să crească cu pricepere și dragoste, intrăm în alimentare, măcelării, magazine de confecții și nu ne plac interioarele vechi, dar ne surprinde plăcut devoțiunea cu care sînt îngrijite, și mai ales aprovizionate, asigurate cu lucruri multe, frumoase și ieftine, deși minerii spun că n-ar fi rău să fie aduse chiar și dintre acelea foarte scumpe.

Duminică am urcat pe munte cu minerii, pe ploaie, sub umbrele, cu autobuze, cu telefericul și pe jos, am poposit la cabane, cabanele minerilor, aproape toate exploatările au cabane proprii, am ris împreună și am aflat că drumeția devine, a devenit deja un hobby constant al minerului, dar că timpul liber nu înseamnă doar

hobby ci și conștiință, iar conștiința îi îndeamnă spre școli, cursuri de specializare, de ridicare a calificării, spre inovație și studiu sau invers, dar în orice caz condiționate una de cealaltă. N-am stat deci decît patru zile, am aflat multe, am văzut și mai multe, dar mai ales am reîntîlnit oameni, acești minerii, sau mai exact am reîntîlnit minerii, acești oameni, acești bărbați, pe umerii cărora pămîntul țării își sprijină bogățiile sale ascunse.

NICOLAE CRISTACHE ■

ori da, ori nu, atît

Nu știu cum de-au avut alții norocul să intre în mină prin locuri mai spectaculoase, mai pline de întuneric și primejdii, dar eu, care jinduiam după un alpinism subteran, am reușit doar să alunec de cîteva ori și să dau cu capul de cîteva grinzi, încît casca trebuie că era numai vîntăi. Mergeam de-a lungul galeriei principale, era suficientă lumină și apă care curgea din toate părțile. Peste mormane de stîlpi (adevărate păduri rețezate), materiale, vagonete, prin două chepenguri înguste, cățărîndu-ne pe cîteva zeci de scări și scărițe, și iată-ne ajunși la abatajul cameră numărul 6, stratul 3, bloc 1, sector I. Simplu ca o adresă într-un cartier nou!

Sigur că da, oamenii, cinci la număr, ne-au văzut, ne-au răspuns la salut (am rostit și eu «noroc bun» și credeam că vreunul se va uita așa, nu știu cum, ca la un străin care-i vorbește limba, dar nu, nu s-a uitat) și și-au văzut mai departe de treabă. E drept că, locul fiind teribil de îngust, într-un fel chiar îi stingheream. Pînă să intrăm în vorbă, inginerul Grosu Aurelian îmi spune că voi asista la armarea frontului și, între timp, voi discuta cu brigada și

VALEA JIULUI - muncă și conștiință(III)

forhaierul (adică șeful de brigadă) Roman Petru, decorat cu Ordinul Muncii clasa a II-a, omul care a propus și face cinci cîmpuri pe zi și aripa, aripa abatajului. Întîi au fost două cîmpuri, apoi patru. Acum s-a ajuns la cinci. Se cere o organizare perfectă și o cunoaștere ca la carte a meseriei. Este una dintre inițiativele cu care mina noastră din Aninoasa întîmpină marile evenimente jubiliare din acest an.

Trei oameni cără un trunchi de trei metri lungime și gros cam cît un om. Aici, în stratul acesta, se fac numai armări în lemn. Pînă să mă feresc, trunchiul cade cu o bufnitură surdă chiar lîngă piciorul meu. N-ar fi fost exclus să... «Aici trebuie să fii foarte atent, să-ți porți singur de grijă». Ascult sfatul inginerului Grosu și mă trag mai deoparte.

Roman Petru are niște mîini mici, ca de copil, e scund, dar și foarte vînjos, ca un halterofil. A început minierul în 8 ianuarie 1947, la Anina, iar primul lui șef de brigadă a fost Roșianu Trăian. A venit la Aninoasa în 1952. De atunci și pînă acum răspunde de aceeași brigadă. Aici, la Aninoasa, ca pe toată Valea Jiului, minierul este mai greu decît în alte locuri. El a vrut să stea mai mult din curiozitate și-apoi să plece, dar n-a mai plecat.

El și toți ortacii lui sînt dezbrăcați pînă la briu și plini de praf de cărbune. Li se vede doar albul ochilor, iar dîrele de sudoare caligrafiază bizare măști, parcă niște scoarțe de copac.

Nea Stan Ion are 16 ani de subteran și spune că Roman Petru e un om bun, drept, și nervos cînd nu merge lucrul. Nu, nu ține supărare, pentru că minerii n-au voie să țină supărare. Nea Stan mai are trei luni și iese la pensie. Se va întoarce lîngă Roșiori de Vede, în satul său, și va munci la C.A.P., în acord global. Minerii, zice, dacă nu lucrează, se îmbolnăvesc și mor. Au fost destule cazuri din astea. Are un băiat care a terminat Politehnica la București, a rămas asistent, iar fata este farmacistă. Meseria de miner este o meserie care îți cere să muncești mult, pentru că cîntea este munca, iar libertatea este să-ți faci datoria oriunde, prin muncă, numai prin muncă. «Dar mare filozof te mai făcuși, măi, nea Stane! Se vede că ești bătrîn și ieși la pensie!, intervine inginerul Grosu. Și dacă te duci la C.A.P., cam ce fel de muncă vrei să faci?» Orice. Nu, n-am uitat munca țaranului. Cum s-o uit?! Asta nu se poate uita, nici dacă mori. Aici, în mină, aproape toți sîntem țărani. Chiar și Roman Petru tot de la țară a venit, de undeva de prin Maramureș.

Cineva, adică Mihai lura, a făcut un culcuș în cărbune, pune o scîndură, împreună cu ceilalți așază trunchiul pe scîndură, iar Nicuță Alexandru suie cu pușca în mină (baros de zece kilograme) pe o scară și, ținîndu-și echilibrul prin însăși mișcarea executată, bate zdravăn, icnește, mijlocul se răsuțește parcă să se rupă, iar ceilalți îi strigă: destul, că-l scoți dincolo de capăt. Cu un fel de tîrnăcop, ceva ca o țapină, sînt scoase scoabele care ținau grinda. Acum, grinda se sprijină de primul

stîlp. Urmează al doilea stîlp. Tot Nicuță bate cu pușca. Asta e sarcina lui? Mi se răspunde că nu, urcă și bate cine este acolo, mai la îndemînă. Sigur că nea Stan este, puțin, scutit, dar nea Stan bate cu alt baros niște pene într-un trunchi pe care îl despică în două, apoi în patru. Cu ferăstrăul taie așa-zisele strîngători, niște bucăți de lemn pe care le așază între stîlpii de susținere ai vechii și noii armături. Ferește!, strigă Nicuță și imediat desface o jumătate de grindă care cade razant cu genunchiul secretarului de partid, Puican Ștefan. Nu m-a lovit, zice Puican. Eu cred că l-a lovit, dar nu vrea să spună. Are o privire de parcă ar fi vinovat. Se pare că nimeni nu vrea să bage de seamă.

Nicuță Alexandru, moldovean venit de prin părțile Iașului, își șterge nădușeala de pe frunte, zice că vrea să-l îndemne pe Roman să-și lase o mustață frumoasă, «ca la noi, la Moldova». Un bărbat frumos trebuie să aibă mustață frumoasă, ca mine. Da, Roman e un bărbat frumos, nu-i place vorba, ci fapta. Uneori mai înjură, dar niciodată pe un ortac. Între noi, bărbații, mai merge și cu înjurături, mai ales cînd treaba merge pe roți patrate. Ce-i place la Roman?! Că muncește cot la cot cu noi, deși este șef de brigadă. Exemplul personal este cel mai bun îndemn. Și-apoi știe să-i vorbească omului exact așa cum trebuie și cît trebuie. Nimic în plus. Asigură din timp materialul, mașinile, transportul, totul. Îl întîlnesc și sus, la zi, mergem la cîte o bere, două, dar nu după șut, că ești flămînd și oricît de tare ai fi, fără mîncare, cu oboseala în oase, îți zboară creierii din cap, nu alta. Eu zic că minerul nostru nu este un bețiv, așa cum tot zic alții. Faima asta i-au făcut-o holoangării, adică cei care nu muncesc aici, la abataj.

Grecu Constantin, alt membru al schimbului, e jos, la rolă. Încarcă în vagonete cărbunele de pe transportor. Îl încarcă cu lingura plină, adică lopata. Drăgoi Vasile tocmai sosește cu o bucată mare de lut, cît o pită ardelenescă, lutul pentru găluști. Găluștile sînt ca niște banane. Vor fi introduse în găurile făcute pentru pușcătură. I se spune lut pentru buraj, iar găluștile vor fi împinse cu bețele pentru foituit, niște bețe lungi, cam cît coada de mătura, puțin mai groase. «Apoi de ce scrieți toate cuvintele astea? Cine să înțeleagă?!» Îmi zice Mihai lura, care face găuri pentru viitoarea pușcătură. Apasă pe mînerul mașinii și sfredelul mușcă din cărbune. Un zgomot strident, ca la dentist. Iese o trîmbă de praf. Frontul, peretele acela de cărbune care în curînd va fi pușcat, răsfrînge în mii de fațete lumina lanternelor noastre. Îmi vine să mîngîi, să pipăi aceste negre oglinzi, dar mi-e rușine că oamenii vor crede cine știe ce. E o clipă mai calmă, oamenii sînt mai deștinși, fac găluști, rid și îi atrag atenția lui Roman Petru că miine, sîmbătă 15 iunie, va împlini 45 de ani și... îți dăm chitanță pentru o femeie, să știe pe ce-ai dat banii, două butoaie de bere. Chiar două butoaie?, întreb eu. Da' de unde, exagerează.

Ce fel de forhaier ești, Roman Petru? Zimbește. Ce să zic?! În primul rînd eu cred că

oamenii țin la mine, așa cum țin și eu la ei, fără părținare. După cum merge planul și după cît cîștigă oamenii, eu spun că reușesc să fiu așa cum trebuie. Fiecare face numai ce zic eu. Dacă face în plus, bine. Dacă face mai puțin, nu-i bine. Vin unii cu care ne chinuim 3-4 luni să-i dăm pe brazdă. De multe ori nu reușim. Îi trimitem la altă meserie. Noi n-avem nevoie de incurcă-lume. Ori da, ori nu. Atît. «Nu ești prea dintr-o bucată, prea categoric?» Aici, în mină, nu se poate altfel. Eu hotărîsc, pentru că dacă eu port toată răspunderea, și n-am voie să greșesc, că nu mă iartă nimeni cînd greșesc, apoi nici ei, ortacii, să nu iasă din cuvîntul meu. Am avut destui care cirteau și se credeau buricul pămîntului. S-au dus de nu i-am mai văzut și nici de numele lor n-am mai auzit. — Cum v-ați obișnuit cu programul de opt ore?

— Foarte bine, se respectă așa cum s-o hotărît. Avem timp de muncă, facem cinci cîmpuri și aripa. Înainte n-apucai să începi, că și terminai, dar terminai și cu cîștigul. Cîștigul e mai mare, oamenii sînt mulțumiți.

— Ați rămas vreodată singur în mină? Dar dacă, să zicem, printr-o minune, ați rămîne singur, fără să fie vreun accident, dar fără nici un fel de lumină?

— Fără lumină și tot aș ajunge la puț. Nu mă pot speria. Mă iau după curentul de aer, pe marginea galeriilor, și aș ajunge oriunde aș vrea eu. Cunoșc mina asta cum îmi cunosc casa.

Pentru că nu e voie să stăm în timpul pușcăturii, ne îndreptăm spre ieșire. Celălalt schimb tocmai își face apariția. Noroc bun de zeci și zeci de ori, cu zeci și zeci de grupuri. Cîți trupeși ai, Bazavane? Toți. Ingerul Grosu rîde. Ai grijă, cu lingura plină. Vezi că Pătru îți lasă pe puțin 40 de tone. Pregătește pușcarea.

Colivia e tixită de oameni. Cu șase metri pe secundă, de parcă am fi într-o ghiulea, țîșnim spre lumină. Acolo, jos, la 440 de metri, Roman Petru se pregătește și el de plecare. Nu înainte de a pune toate lucrurile la punct, așa cum știe el că trebuie să facă un adevărat șef de brigadă. Va ajunge acasă mai tîrziu, pentru că, spune el, «trebuie să mă îngrijesc ca toate schimburile să aibă materiale, mașini bune și sarcini precise, altfel treaba nu merge, muncitorul nu cîștigă și munca e în zadar, iar șeful de brigadă nu-i bun de nimic. Dar despre mine cred că n-o să spună nimeni așa ceva. Miine, la ziua mea, cînd împlinesc 45 de ani, vreau să mă bucur din plin, așa cum, zic eu, muncim noi, minerii».

VICTOR NIȚĂ ■

Continuă să plouă.

Teoretic vorbind, pe timp de ploaie cluj casele de cultură, teatrul, cele două «cum a botezat revista «Cinema» cele cinematografe, cabanele ar trebui să fie dar nu sînt. Un puști de vreo zece ani părere că pînă la urmă cel ce va decide tot golaverajul. Plecăm totuși spre Parîr să completeze pînă la zece, nea Costică trimis un controlor, un inspector, o taxa

— Unde sînt totuși minerii în timpul

— Păi, aștia ce sînt? la uite-i! Cu um semințe și pălării de paie, ca să muște d cînd or băga ăia golul.

Plouă, dar străzile continuă să se aglom cu umbrele care se opresc cîte două, mai își schimbă locurile și după cîteva clipe se de pentru a se regrupa mai încolo. Ghe Malcoci, măsurător de gaze la Lonea, de obicei la Lunca Florii. Azi a vrut să fi aproape de meciuri. De la frații Ion și Smida, maiștri mineri, află că lucrurile simple. Programul se respectă, timpul adică, și după cum e fiecare, minerii găsiti pe lîngă casă, mai nou, gospodă examene, pe la școli de specializare, sau alte locuri cu diferite hîrtii, pe munte, merg ei, care au cutreierat toate împrejur dar mai precis, mai ales azi, la meci.

După spusele crainicului, pe stadion aproximativ 15 000 de oameni. Pe la por impresia că mai sînt încă pe atîta, iar pop orașului n-are mai mult de 40 000 de locu. La 1-0 pentru «Jiul» mă gîndesc în ce fel va suporta și găzdui orașul atîta bucurie. E rămîne în divizia A. La 1-1 mi-aduc amin erau de triști jucătorii la masa de prînz de triști încît colega noastră a simțit ce stomac și a refuzat salata de castraveți ședința dinainte de meci, președintele cluj cerea: «Așa vreau să-mi explicați tactic înțeleg chiar eu, care sînt afon în fotbal. Tov Ivănescu, dumneata, ca antrenor, ce-ai pre pentru cazul că Lucescu trece de pe dreap stînga? Cum adică fundașul să-l urmărească pînă-l dă în primire? Aflați, tovarăși, că nu de acord. Asta nu-i tactică». Dinamo dă o și în tribună cineva se roagă și promise că fi să nu se întîmple ține post două săptămîni. Un acordeon cîntă trist. Clujul conduc U.T.A., Poli lași la ASA, iar ei, 15 000 de tatori, au rămas singuri cu echipa lor în lui Dinamo pe un stadion unde fotorepor local nu va mai călca pînă ce echipa nu v din divizia B... Trei bare si un portar se

în duminica meciului cu dinamo

Dimineața începu înaintea ploii. În apropierea pieței, autobuze cu inscripții «Petrița», «Aeroport», «Uricani» își deșartă încărcătura în liniște și tot în liniște femeii cu sacoșe în mîini se îndreaptă spre tarabele încărcate cu zarzavaturi; în așteptarea femeilor, bărbații se opresc la bufetul «Jiul», unde află că măcelăriile sînt goale, deoarece, deși zi de meci, gospodinele au pregătit toată noaptea șnițele pentru iarbă verde, un fel de altă «profesiune de credință» a minerului cînd nu e în subteran. De înțeles, chiar spectacolul cu Narghita a rămas oarecum în umbră, iar reuniunile dansante s-au terminat mai devreme. Prin piață trece un autocamion încărcat plin ochi cu suporteri ai echipei «Minerul» Lupeni și bărbații se gîndesc la cele opt ore și jumătate cîte au mai rămas pînă la meciul cu Dinamo.

Plouă.

De șase săptămîni plouă de două ori pe zi, și cam tot de pe-atuncea Jiul n-a mai cîștigat nici un punct. În fața stației spre cabana Parîng doi oameni discută privind spre muntele în negură:

— Dacă bate Jiul, după meci mergem unde am fost ieri la prînz.

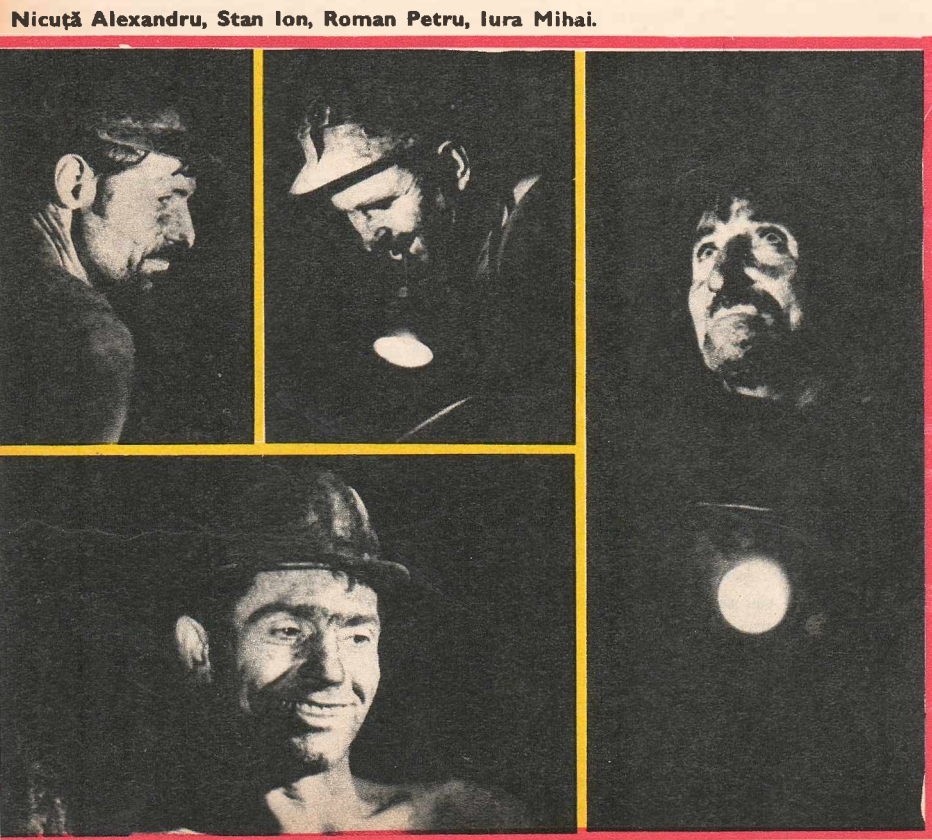
— Nu bate; și-au mîncat încrederea și omenia. Atîta bucurie avea minerul la sfîrșitul săptămîinii, iarba verde, fotbalul și berea. Dacă una lipsește se simte părăsit.

Strada se umple de oameni sub umbrele. De fapt, cu toate că se grăbesc, nu vin și nu pleacă nicăieri. Își strigă cu năduf, pentru a-și masca emoția sau pentru a îndupleca destinul: «Ce zici de asta? Lucescu pasează la Dudu Georgescu, Dudu Georgescu pasează și el la un... escu, o lovitură la vinclu și gol! Gool, dragi ascultători și du-te Jiuțule, mamă dragă, în divizia B că ți-ai bătut joc de dragostea noastră. Duuu-te!» Costache Olteanu rîde:

— Ți-e frică, moș Ghelaru. Și, încet, să nu fie auzit: Ce-a ajuns bietul om?!

Autobuzul spre Parîng nu pleacă fără minimum zece călători și Costache Olteanu încearcă să ne ajute:

— Domn' Barbu. Tot la Uricani, tot la Uricani? Mergeți mai bine cu băieții aștia pe Parîng. Te mai distrezi și mata

Nicuță Alexandru, Stan Ion, Roman Petru, lura Mihai.

paș viu a cărui flacără arde pentru minerilor.

ca minerii din Valea Jiului să aibă o vară care să le priască după atîta ploaie.

În Valea Jiului e liniște și eventualii turiști de pe Paring n-ar bănuî că jos e atîta înclăștare. Meciul se termină cu o divizionară A: Dinamo, dar nu campioană, și o divizionară B: Jiul. 30 000 de oameni din 40 000 cit are orașul intră în case și restaurante, iar luminile se sting mai devreme. Mai devreme a închis și doamna Miclea, farmacistă, deși la farmacie oamenii nu vin decît de nevoie, cum afirmă un bătrînel cu două sticlute într-o pungă.

P.S. O veste neașteptată ar fi trebuit să aprindă luminile în casele minerilor: Terminînd la egalitate cu «Farul» Constanța, «Rapidul» a readus în ceasul al 12-lea echipa «Jiul» în divizia A.

NICOLAE CRISTACHE ■

pentru școală poate că nu e prea tîrziu

Cum merg aici, în mină, mașinile și utilajele? Atîta să-l întreb pe un miner care înfruntă zilnic peretele negru și tăcut al cărbunelui. Cară în fiecare zi baroase, lopeți, sapeți, tîrnăcoape, ferăstraie, lăzi de cuie, stîlpi de susținere, grinzi. Și în fiecare zi numai un singur miner încarcă 7-8 tone de cărbune, împinge transportorul înainte, îl mută (un metru de transportor cîntărește 80-90 de kilograme, iar transportorul este o panglică lungă de zeci de metri!) la stînga, la dreapta. Vreau să spun un miner pe care mi-l imaginam și chiar și este un om solid, vînjos, tăcut, preocupat în timpul celor opt ore numai și numai de munca lui, pentru că alte gînduri, despre alte lucruri, sînt lăsate afară, înainte de a intra în colivia-ghiulea, altfel nu se poate, nicidecum nu se poate; vreau să spun un miner care nu dintr-o ambiție îi uimește pe reporteri că ei sînt așa, adică demni și mîndri, ci datorită continuității, în viața lor, a muncii de acolo, din subteran.

Cum merg aici, în mină, mașinile și utilajele? Minerul știe că zăcămintul din Valea Jiului are un specific al lui, o structură de straturi fragmentate și curbate, o vatră și un acoperiș cum nu sînt în alte părți. Minerul știe că au fost aduse utilaje ultraperfecționate, dar greu adaptabile. Minerul știe, dar asta nu-l încîntă prea mult, că efortul lui, brațele lui sînt încă la mare cinste. Minerul zice că omul care este în stare să facă utilaj minier pentru Valea Jiului

merită toată lauda.

«Multă apă a curs pe Jiu de cînd muncim noi așa. Să vedem cită va mai curge. Nici nu știți dumneavoastră cit de mare-i ambiția noastră, a celor care, de o bună bucată de timp, după ce-am văzut că marii specialiști străini au dat din umeri, a nepuțință, ne frămîntăm creierii și muncim dincolo de program, noi sîntem în munca de cercetare, trăim, ca să zic așa, cu un singur gînd — tehnicizarea muncii minerului».

Inginerul Crețu Ioan, șeful secției de stîlpi hidraulici din Vulcan, tace. A terminat institutul la Petroșani, electromecanica. De o lună și jumătate nu știe decît drumul dintre casă și serviciu, plus pregătirea pentru doctorat.

«Abia aștept să merg și eu la un meci de handbal, ca arbitru, pentru că sportul acesta mi-a umplut toată viața, dar să trecem peste asta. Iată, aici, în dosarul acesta sînt cuprinse toate cercetările noastre, utilaje omologate sau în curs de omologare. Asta este grinda pășitoare care...» A urmat o amănunțită descriere tehnică. Nu l-am întrerupt. Grinda pășitoare va înlocui uriașul efort depus de oameni la armarea abatajului cameră. Este o concepție a I.U.M.P.-ului, Institutul de utilaj minier din Petroșani. A fost experimentată la Dîlja, apoi i s-au adus corectările de rigoare, iar în luna iulie se va livra primul lot de 150 de bucăți. M-aș gîndi că, pe lîngă remarcabilele succese pe care minerii noștri le dedică marilor aniversări din acest an, grinda pășitoare poate fi considerată una dintre contribuțiile noastre. Apoi vin tot felul de alte utilaje, hidroridicătorul pentru subteran, stîlp hidraulic dublu telescopic pentru abatajele cu tavan de patru metri, împingătorul hidraulic, blocul ventil pentru stîlpi hidraulici cu reglaj mecanic, stîlp hidraulic cu ventil protejat. Sau, zice inginerul Crețu, iată acest sistem de ghidare a coloanei telescopice, o piesă simplă, o nimică toată, un reperaș pe care-l pierzi printre degete, dar care poate da peste cap un întreg colos.

Printre autorii unor inovații mai simple, sau mai complicate, văd un nume care se repetă — Ganea Alexandru.

«Este un tehnician foarte talentat. Numai anul trecut a avut douăsprezece inovații, dintre care două sînt propuse ca invenții. Dar Ganea nu este singurul. Mulți dintre inginerii noștri de azi au fost lăcătuși, strungari sau așchietori chiar aici, la stîlpi hidraulici. Uneori, acest Ganea nu poate desena pe hîrtie piesa pe care vrea să ne-o propună. Se duce la strung, la freză, la toate mașinile, că știe să lucreze pe

Verticala arhitecturii contemporane s-a instalat hotărît în orașele de pe Valea Jiului.

absolut toate mașinile și vine cu piesa făcută».

Îl căutăm pe Ganea Alexandru, aflăm că, de fapt, este bucureștean, a luat meseria la «23 August», de la un muncitor pe care tot Ganea îl chema, că în ultima vreme a prins un curaj nebun să se gîndească la tot felul de inovații. Atît ne-a spus și ne-a rugat să-l scuzăm, că el trebuie să plece, dar că mai sînt și alții, la fel de buni. Și dus a fost, nu înainte de a ne spune că el, preocupat cu piesele astea, n-a avut timp să facă și școala de ingineri, sau subingineri, dar cine știe, poate că nu este prea tîrziu.

VICTOR NIȚĂ ■

Inginerul Crețu Ioan și tehnicianul Ganea Alexandru ascultă decizia șublerului.

Fotografii de VASILE MOLDOVAN ■

La Institutul de proiectări al municipiului București, adică la Proiect-București, cum i se mai spune, cu două vorbe, se muncește intens și cu spor, urmînd unui îndemn pe care l-am aflat scris pe un perete: «calitate, ritm, disciplină». Oamenii de acolo — pe care i-am vizitat zilele trecute — sînt foarte mîndri de ritmul muncii lor, de efortul lor susținut, dar și de rezultatele practice ale activității de fiecare zi, materializată în construcții moderne și funcționale răspîndite pe întreg teritoriul Capitalei, proiectanților și arhitecților institutului geografie urbană a Bucureștiului datorîndu-le printre altele toate ansamblurile de locuit, de la Balta Albă la Bercești și Drumul Taberei, Hotelul «Intercontinental», Institutul politehnic și așa mai departe, clădiri impunătoare, gîndite îndelung peste planșete, migălite, născute din priceperea, fantezia și profesionalismul oamenilor de acolo.

Inginerul Marius Pintilie, secretarul organizației de partid de la Proiect-București, ne informa că «tot ceea ce se construiește în oraș, cu excepția industriilor republicane, are ca punct de plecare planurile institutului nostru. În plus, ne ocupăm de elaborarea și întocmirea schiței generale de sistematizare a Capitalei», direcție de lucru în care — completez — un mare rol îl joacă laboratorul de sociologie urbană, meseria și străduința acelor în sarcina cărora stă politica de dezvoltare a orașului pentru perioada următoare, ceea ce ar vrea să fie, altfel spus, portretul abia în creion al Bucureștiului de mîine și de mai tîrziu.

Am vizitat institutul în sediul său central, am intrat în atelier, am stat de vorbă cu proiectanții și arhitecți, am fotografiat cîteva planșe, am încercat să aflăm ce este nou în munca lor, am încercat și chiar am reușit dintr-un motiv foarte simplu: în munca oamenilor de la Proiect-București există foarte multe elemente noi legate, în special, de faptul că «intrarea în oraș», cum o numeau gazdele noastre, presupune schimbări de concepție, noutăți arhitectonice, soluții inedite.

Acesta ar fi principalul front de lucru al institutului: «intrarea în oraș». Adică proiectarea și ridicarea ansamblurilor nu în zone periferice, ci chiar pe teritoriul central al orașului, uneori

foarte aproape de inima lui, însărcinare care — ca investiție de fonduri de inteligență și de energie — domină preocupările actuale ale oamenilor de la Proiect-București, chiar dacă după planurile lor se ridică în prezent în Capitală — sau se vor ridica într-un viitor vizibil cu ochiul liber — edificii remarcabile, ca hotelurile de pe străzile Dorobanți și Armenească, Spitalul clinic al Facultății de medicină de pe Splai, magazinul central din Piața Unirii etc. Constatînd noi, în scurta noastră trecere prin atelierul institutului, că această «intrare în oraș» solicită

sporite, ci chiar soluții, ne-am adresat directorului tehnic al unității, arhitectul Constantin Jugurică, rugîndu-l să ne explice despre ce este vorba, ceea ce dînsul a și făcut, lămurindu-ne că de-acum intră în discuție «adaptarea proiectării la momentul actual al dezvoltării societății noastre».

Ne-am interesat în continuare în ce ar consta această adaptare și am aflat că, spre deosebire de proiectarea anterioară, vizînd spațiile libere sau ușor demolabile de la periferia orașului, prezentul presupune o mutație de concepție, fiind vorba de o activitate la altă scară, de con-

struirea unui București frumos, igienic, în cartiere Albă sau Titan, de exemplu, ci în zonă urbană, în centru. Soluțiile noi ar fi primul rînd de fapt că numai o parte din fondul construit ar urma să fie cum zic specialiștii, adică dărîmată, mă mînește vorbind, și că proiectarea va să țină seama, într-o măsură tot mai necesitatea străzii ca element urban, crearea unui centru de gravitate al arhitectonice.

În plus, a continuat arhitectul Jugurică «trăirea în oraș» va trebui să aibă în vedere o atenție sporită — folosirea cît mai joasă a terenului urban care este foarte scumpă în întreaga lume, iar această operație se va îndeobște prin mărirea densității, adică ridicarea numărului de niveluri al blocurilor al acelor niveluri — am înțeles noi — înseamnă la urma-urmei decît etaje.

Evident, problemele ridicate de această etapă a proiectării sînt complexe. Ele accentuează caracterul de oraș, dar și să se supună necesității — generală, peste tot — a restrîngerii perimetrului struibil al orașului la limite raționale, reintroducerea în circuitul activ a unor fețe ocupate în mod nejustificat, ele fiind tate spre găsirea unor metode de construcție industrializată, dar trebuind să le ca lung — și să le găsească — de vreme strucția devine tot mai dificilă din p vedere tehnic, căci macaraua de mare mai intră, zgomotul trebuie să fie mai așa mai departe.

Am aflat astfel că demolările se vor numai în cazuri de forță majoră, cînd în discuție locuințele insalubre, că arhitectură modernă proiectată va ține seama de tradițiile noastre naționale, de ceea ce este proiectului și sensibilității românului, de do de confort care se va mări tocmai prin distanțelor, prin îmbunătățirea deservir crearea acelei atmosfere de intimitate de consolidarea unui oraș nou pe ter Bucureștiului de astăzi.

Ce-ar însemna acest lucru pentru bucureștii de rînd, pentru beneficiar?, l-am întrebat pe directorul tehnic al institutului.

În primul rînd, ne-a răspuns, cetățean simți mai bucureștean decît pînă acum. mai aproape de centru și, în plus, nu resimți lipsa străzii, ca element de viață; blocurile care vor fi construite sînt pr în limita posibilului, cu magazine la pa diverse tipuri, în așa fel încît omul să mai bine aprovizionat, într-o ambianță g mai plăcută. De asemenea, gruparea loci se va face în așa fel încît să rămîna liber centrale mai ample pentru verdeață, spa care vor fi centralizate și mai îngrijite, plasate la îndemîna mai multor mii de loc zone însorite, plantate, adevărate oaze deață și destindere.

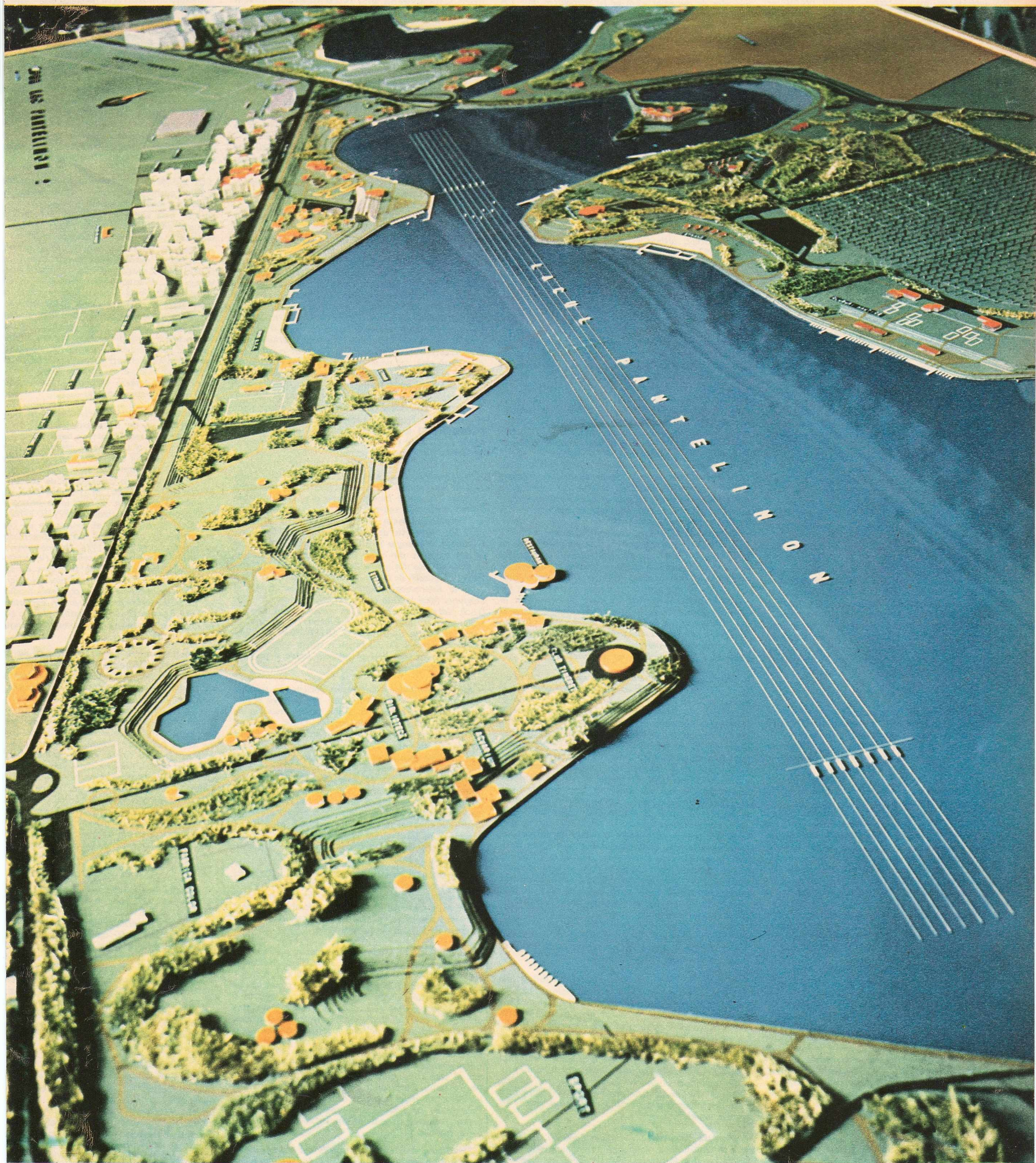
Aflăm în continuare că lupta împotr bloanelor și uniformizării se află și ea, n lită, între preocupările pasionatului col institutului. Se încearcă o mai mare v în rezolvarea fronturilor construite, se nizează elemente de surpriză arhitecto chideri de perspectivă, soluții ingenio: tăți, în așa fel încît Bucureștiul să de numai mai nou, ci și mai frumos, ca b să nu mai semene unul cu celălalt, ca fu litatea și estetica să meargă mînă-n mînă ca locuitorii Capitalei să se simtă mai b trăiască mai bine. O asemenea închic perspectivă am văzut deocamdată pe h calc: un bloc punct care va face cap de tivă pentru întreaga arteră la întîlnirea Pantelimon cu Vergului, construcție z 18 niveluri «pe plus șaptesprezece», c nunță arhitectul Jugurică, adică un bloc ter și 17 etaje.

Proiect-București, institut mîndru, cu mîndri și pasionați, pasionați pentru și mîndri pentru rezultatele muncii lo tează pe aproximativ treizeci și patru de apartamente noi într-un an, locuiri în viitorul imediat vor fi date în folos deobște pe șoselele Pantelimon — pîn tersecția cu lanoului — și Colentina cătr cani, apoi pe bulevardul Titulescu, unde realiza unele fronturi construite aprc Calea Griviței, pe Armata Poporului, c continuă lucrările, pe șoselele Alexan Giurgiului și așa mai departe, locuințe ș aerisite și cît mai ieftine, curate, mir var și a rîndea.

Din partea celor care s-au mutat, se n se vor muta în blocurile noi ale tot mai noastre Capitale, un gînd de recunoș pentru profesioniștii de la Proiect-Bu cei care — aplecați peste planșetă, la o — se străduiesc să ne facă viața mai lim mai comodă. OVIDIU IOANITO

nd arhitecții se așază la planșetă, trebuie să se gîndească în primul rînd la om. Nu trebuie să
te, de asemenea, că ei înșiși vor locui în ansamblurile pe care le proiectează.

NICOLAE CEAUȘESCU

**Bucureșteanul se va simți mai
 Bucureștean decît pînă acum**

Găgeatu Mihai, din Constanța, Aleea Magnoliei nr. 6, bl. L 13, ap. 121, ne scrie că fiul său, Găgeatu Titus, a participat la concursul «Minitehnicus» 1972, ale cărui rezultate au apărut în Racheta Cutezătorilor nr. 8/1972. A obținut un premiu acordat de Ministerul Comerțului Interior, acordându-i-se de către Consiliul județean al Organizației Pionierilor Constanța două truse nave, aflate într-o stare deplorabilă.

La insistențele mele — scrie cititorul nostru — M.C.I. a remis scrișoarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor, înștiințându-mă că «bremiile au fost acordate parțial» de către M.C.I. și numai în obiecte care au fost predate integral Consiliului Național al Organizației Pionierilor pentru premierea cîștigătorilor. În martie 1974 a primit de la Consiliul Național al Organizației Pionierilor doar diplomele și un carnet de membru, fără a primi însă vreuna din trusele care au fost predate integral.

Vreau să știu cînd va primi copilul meu premii în obiecte, el optînd pentru «SANTA MARIA», care figurează pe lista premiilor acordate de M.C.I., ca și trusa «AURORA», dar care sper să fie într-o stare mult mai bună (intact).

Pentru un bilet de tren București Nord-Dîrste cumpărat în ziua de 3 iunie a.c. din Gara de Nord — ne scrie **Milu C.**, din București, Prelungirea Ghencea nr. 14, am plătit 37 lei (L Km 164?!). La întoarcere, a doua zi, în gara Dîrste am plătit pentru un bilet Dîrste-București Nord 33 lei (corespunzînd distanței de 160 km!! dintre cele două localități așa cum rezultă din toate ghidurile — distanța pe calea ferată inclusiv în ultimul Mers al trenurilor). S-a mîrit pentru Agenția C.F.R. București Nord distanța București Nord-Dîrste, distanța Dîrste-București Nord rămînd aceeași?!

În orașul Roman avem în prezent 2 stadioane. 1. Stadionul «23 August» cu o capacitate de circa 8 000 locuri. 2. Stadionul «Danubian» cu o capacitate de circa 2 000 locuri. Participarea publicului la competiții este următoarea:

Fotbal — Jocuri divizia B circa 1 200-1 500 spectatori;

Fotbal — jocuri divizia C circa 1 000-1 200 spectatori. Stadionul «23 August» posedă o pistă de atletism foarte bună, o sală de sport, o sală (pistă) de atletism acoperită, nouă și modernă, un teren de fotbal cu zgrură. Eliminînd stadionul «Danubian» și comparînd numai numărul de locuri ale stadionului «23 August» — 8 000 — cu numărul maxim de spectatori — 1 500 — reiese că pentru orașul Roman este mai mult decît satisfăcător. Cu toate acestea în orașul nostru, la o poziție extrem de periferică, pe un teren inundabil, se mai construiește un stadion cu o capacitate de 25 000 locuri.

Pentru un oraș cu o populație de 46 000 locuitori este oare necesar un stadion cu 25 000 locuri?

Pînă în prezent unele lucrări au fost făcute prin muncă patriotică, dar în continuare este necesar a se executa lucrări de betonare, armare, instalații electrice, sanitare, drenaje, pentru care va fi necesar să se cheltuiască sume importante fără nici un rost.

Publicarea acestor rînduri — ne scrie **Imbrișca Giurgi** din Roman, str. Smirnova 24 — cred că ar avea un rol pozitiv — evitarea în continuare a unor cheltuieli nerentabile — rod al fanteziei unor oameni lipsiți de simțul bunului gospodar, al proporției și al răspunderii.

De la Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini-Unelte și Electrotehnicii, Grupul Aeronautic București: În revista «Flacăra» nr. 17, se evidențiază activitatea cercului constructorilor amatori de avioane și elicoptere de pe lângă Casa de cultură a tineretului din Sibiu, iar în revista «Flacăra» nr. 20 se dedică o pagină activității doctorului docent în științe aeronautice, academicianul **Elie Carafoli**, personalitate de renume mondial.

Apreciez foarte mult valoarea preocupărilor revistei dumneavoastră, deoarece se stimulează pasiunea unor tineri într-un domeniu în care țara noastră are tradiții de pionierat, iar în prezent facem eforturi pentru a reconsidera aceste tradiții prin noi realizări.

Pentru stimularea pasiunii acestor tineri, din rîndul cărora vom selecționa constructorii aeronavelor de miine, am dispus, pe de o parte, ca în toate unitățile subordonate Grupului Aeronautic București să se înființeze cercuri de aeromodeliști, iar pe de altă parte să se stabilească legături cu toate centrele de aeromodeliști și constructorii amatori de aeronave din țară, în scopul acordării de sprijin teoretic și material.

În cazul concret semnalat de revista «Flacăra» nr. 17, am dispus ca inginerul șef al Întreprinderii de construcții aeronautice **Ghimbaș-Brasov**, inginerul **Iosif Simion**, constructor de avioane și planoare, să se deplaseze și să intre în legătură cu cercul de constructori din Sibiu.

Cu această ocazie, vă aduc mulțumiri și îmi exprim speranța că domeniul aeronautic își va găsi în continuare loc în paginile revistei «Flacăra».

**Director general,
general maior inginer
Ispas Ștefan**

Recent, locuitorii comunei Făraoni au sărbătorit cinci secole de existență și s-au străduit să fixeze cît mai bine în timp acest moment aniversar. A fost evocat trecutul comunei, dar mai ales a fost reliefat prezentul cu toate împlinirile lui, au fost amăgiați bătrînii satului și au fost răsplătiți cu aplauze mesagerii tinerei generații — ne scrie **Filioneanu Florin**, Bacău, bd. 23 August nr. 18. În cadrul manifestărilor a avut loc un colaciu cu fiii satului, a fost vernisată o expoziție de artă populară amenajată prin strădania cadrelor didactice din comună, s-au prezentat bogate programe artistice folclorice, o pitorească paradă a portului popular cu participarea localnicilor și a artiștilor amatori din alte 16 localități. Prin amploarea manifestărilor și prin numărul mare de participanți din alte localități, sărbătoarea celor

cinci secole de existență a comunei Făraoni a rămas adînc întipărită în inima și sufletul oamenilor.

O.C.L.P.P.-Timișoara, prin T.C. Timișoara, a construit în orașul Sînnicolau Mare, blocul A, primul bloc proprietate personală din oraș, în anul 1970. De atunci și pînă azi nu s-a ajuns încă la recepția definitivă a blocului din cauza unor defecțiuni care mai sînt de remediat, cum ar fi: demolarea unui cos metallic de la fosta microcenrală termică, din cauza căruia s-au produs serioase crăpături în pereții apartamentelor 9 și 13, și instalația de telefonie. Ne-am adresat de nenumărate ori O.C.L.P.P.-Timișoara pentru remedierea deficiențelor, dar fără să ajungem la o rezolvare. Deoarece crăpăturile continuă să se mărească, întreb pe această cale cînd au de gînd să demoleze cosul atît Trustul de construcții Timișoara, cît și O.C.L.P.P.-Timișoara, care a semnat recepția blocului în mod formal — ne scrie **Bugaru Virgil**, Sînnicolau Mare, str. Republicii nr. 10, bloc A, et. III, ap. 13.

Pirvan Gheorghe, domiciliat în București, Calea Rahovei nr. 201, se referă la birtul «Aluniș», actualmente birtul «Cibinului», din Chirigiu — Calea Rahovei, colț cu strada Vistierii. Acest birt umele în-tregul cartier cu fum și fîngine ce se degajă de la bucătărie. Pirvan Gheorghe arată că a purtat în această problemă o întregă corespondență cu organele în drept, ultima sesizare fiind făcută în luna august 1973. Pînă în prezent — menționează cititorul nostru — problema birtului nu a fost rezolvată în sensul răspunsului ce l-a primit de la Direcția generală comercială din C.P.M.B., în care se arăta că a fost interzisă folosirea în bucătărie a actualului combustibil — care produce fîngine și fum — acesta urmînd a fi înlocuit.

Din partea Direcției pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale a județului Argeș, Oficiul asigurări sociale, pensii: Cu deosebit interes am citit din grupajul publicat în data de 4 mai a.c., «Ora ghișeilor», articolul intitulat «În ghereta minusculă a biroului de plasare bărbați», în care se redau unele aspecte ale muncii cu publicul la Direcția pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale Argeș. În prezent, s-a procedat la desființarea ghișeilor și primirea publicului într-o cameră amenajată, unde se discută separat cu fiecare în parte. De asemenea, în colaborare cu principalele unități, s-au confecționat panouri de prezentare a acestora și a locurilor de muncă pe care le au vacante. În acest fel, considerăm că munca noastră a înregistrat un salt calitativ, și vom continua să căutăm noi căi de îmbunătățire a acesteia.

Referitor la programul de lucru cu publicul la Oficiul de pensii, precizăm că au fost stabilite zilele de luni, miercuri și vineri, datorită faptului că numărul celor care se prezintă pentru a solicita relații este în descreștere. Prin această măsură 3 zile din săptămînă sînt folosite pentru efectuarea lucrărilor de birou. Precizăm că pentru cei care au domiciliul în celelalte localități decît municipiul Pitești, portarul are sarcina să ia legătura cu conducerea oficiului de pensii, iar acesta din urmă să rezolve problema respectivă. În încheiere vă mulțumim pentru articolul publicat și vă invităm să ne mai vizitați.

Există undeva, printre dealurile județului Suceava — scrie **Cimpan Aurelian** din Arad, Calea Aurel Vlaicu nr. 178 — un sătuc uitat de lume, și chiar de sătenii lui, plecați în țară. Sătucul se numește **Humoreni**. Pentru a veni în ajutorul lui ar fi bine ca toți cei născuți în Humoreni sau care se trag din acest sat să ne adunăm, să stăm de vorbă asupra unui proiect alcătuit de mine, cu obiective care s-ar putea realiza la început mai modest și măcar în parte. În primul rînd ar trebui să ne adunăm să-i vedem pe cei mai apropiați nouă, să vedem și să vedem locurile celea scumpe tuturor. De aceea, în fiecare an, între 23 August și 1 septembrie — în anul acesta numai pentru o pregătire, iar în anii următori pentru contribuție concretă la înfrumusețarea și învierea vieții **Humoreniului** — să ne întîlnim în sat. Să scriu la cei peste 350 de originari din Humoreni, nu e lucru ușor. I-aș ruga pe acei originari din Humoreni care vor citi aceste rînduri să-mi dea adresa lor. Poate că la data stabilită mai sus alții se vor afla în sat. Am să fiu și eu acolo pentru a ne sfîtuși asupra planului.

Sînt convins că pe această cale s-ar putea refaca mai trainic legătura dintre cei plecați cu cei rămași în sat. Satele și orașele au nevoie reciproc unele de altele. Satul este izvorul orașului.

Mă numesc **Țicău V. Ioan**, pensionar militar din municipiul Birlad, str. Alexandru Vlahuță nr. 47. Rugămîntea mea este să se publice în revista «Flacăra» aceste rînduri de mulțumire conducerii partidului și statului nostru pentru că datorită condițiilor ce ne-au creat am reușit să am în familia mea un inginer, de care mă bucur foarte mult. Menționez și rog a reține că de aș fi cheltuit o avere întregă pe vremea burgheziei și nu aș fi reușit să scot un inginer. Eu niciodată nu m-am gîndit că voi trăi efectiv zile cînd în familia mea să am un copil care prin grija părintească a partidului și statului nostru să ajungă inginer.

Matula Rodica, din comuna Sanislău nr. 1335, județul Satu Mare, relatează: La 1 ianuarie 1974 m-am încadrat la Asociația Intercooperatistă pomologică Sanislău, în funcție de contabil-casier, avînd ca pregătire liceul economic și o vechime de 5 ani. Începînd cu data de 1 martie 1974 această unitate s-a desființat, eu rămînd fără serviciu. M-am adresat Direcției Generale Agricole din Satu Mare, dar nu am primit nici un răspuns.

Răspunsul Consiliului popular al județului Satu Mare, Direcția județeană pentru probleme de muncă și ocrotiri sociale, Oficiul forței de muncă: Luîndu-se legătura cu Direcția

Generală Agricolă Satu Mare — Serviciul personal, rezultă că tavarășa **Matula Rodica** lucrează începînd cu data de 20 mai 1974 la Complexul de pui din comuna Sanislău, județul Satu Mare, în calitate de contabil-casier.

Un grup de locatari ai blocurilor U.R.A. din strada Aviatorilor, orașul Bacău (printre care **Gore Eleonora, Ciociovău Gh., Nicolau M., Augustin Ioan, Manea Ioan ș.a.**) se referă în scrișoarea lor la două probleme: 1) Reînființarea oficiului postal care a existat în cartier pînă în anul 1970 și care în prezent, cînd numai la această adresă sînt 40 blocuri (în afară de locuințele de pe străzile acestui cartier, fabrici, școli etc.), este absolut necesar. Corespondența, abonamentele la presă, radio și TV, coletele și mandatele poștale se distribuie cu aproximație, uneori se rătăcesc sau dispar. Menționăm că — se arată în scrișoare — acest cartier, Aviatorilor — Bacău, este în plină expansiune. 2) Din iulie 1973, conform unui plan bine stabilit, șantierul de construcții taie copaci, distruge spații verzi și locurile de joacă pentru copii, pentru a ridica noi blocuri de locuințe. Acest cartier este amplasat, după cum arată și numele, în apropierea uzinelor de reparații avioane (U.R.A.), cu o linie ferată adițională destul de circulată și zgomotoasă. S-au distrus unele spații verzi, pomi și locul de depozitare a gunoierului menajer. Soarele și insectele transformă acest gunoi menajer aruncat la întîmplare într-o sursă de infecție.

Păpușoiu Dumitru, din Tirgu Frumos, Iași, ne scrie că în Tirgul Frumoasei de altădată, în locurile unde liniștea își pusese amprenta, cîntecul muncii, zarva vieții noi își spun cuvîntul. Multe s-au schimbat în acest Tirg al Frumoasei: blocurile se înalță ca un imn al muncii omului. Motoarele industriei locale confirmă din zori în noapte faptul că tirgul a devenit oraș. Conducerea de apă de la Timișești dezmințe tradiția izvorului fîntînii lui Petru Rares de a avea cea mai bună apă, iar noua canalizare ce se execută pe artera principală a orașului va ușura cu mult viața locuitorilor. Această canalizare o efectuează grupul de întreprinderi al Gospodăriei comunale și locative a județului Iași, avînd colaborarea Consiliului popular al orașului Tg. Frumos. S-a planificat ca lucrarea să fie încheiată pînă la 1 septembrie 1974. De la saca la canalizare, de la rural la urban, de la Tg. Frumoasei de ieri la Tg. Frumos de astăzi.

În județele Arad și Hunedoara, pe lângă multe realizări în răspîndirea cărții, constatăm și un aspect ce se repetă în unele localități, mai ales la sate, unde cartea are încă o soartă vitregă — scriu **Coțoi Ion** și **Ostafi Valentin** din Boștești, județul Arad. În librării cooperatiste de consum din comunele **Virfurile, Gurahont, Hălmașiu** și altele din județul Arad, **Vața de Jos** și altele din zonă Brad (județul Hunedoara) și chiar în cele din orașul Brad (apartînînd C.L.D.C.-Deva) nu găsești de cîțiva ani încoace titlurile de cărți care te interesează. Nimic din colecția «Orașe și stațiuni» (deși la Vața de Jos vin atîția oameni la băi). Dacă dorești să cumperi un simplu ghid turistic trebuie să străbați sute de kilometri. De ce stau în depozite aceste tipăriți? «CARTEA PRIN POȘTĂ» (ambele sisteme) din București a trimis solicitanților tot ce a avut. Am dori să aducem laude și pe plan județean, dar n-avem ocazia.

Mă numesc **Mirea I. Marin**, locuiesc în comuna Bistreț, satul Plosca, județul Dolj. Am absolvit școala profesională cu durată de 3 ani pentru meseria de electrician constructor de mașini. După absolvire am fost repartizat la I.M.M.R.-Craiova. Am lucrat aici de la 1 noiembrie 1971 pînă la 20 octombrie 1972, cînd am fost încorporat pentru satisfacerea stagiului militar. După lăsarea la vatră m-am prezentat în termenul stabilit de 15 zile la I.M.M.R.-Craiova, datorită faptului că aveam și un contract încheiat cu întreprinderea respectivă pe 3 ani. Nu am mai fost însă încadrat, pentru că la întreprindere nu mai erau locuri de electricieni. Serviciul personal mi-a dat o negație cu ajutorul căreia să mă pot prezenta la o altă întreprindere. Au trecut două luni și eu mă găsesc tot acasă.

Răspunsul Consiliului popular al județului Dolj: Cererea lui **Mirea I. Marin** din comuna Bistreț, care solicită sprijin să fie încadrat din nou în muncă la I.M.M.R.-Craiova, în funcția de electrician, a fost rezolvată favorabil, în sensul că a fost încadrat cu începere de la data de 10 mai 1974.

Nu demult, am lăudat modernizarea pieței «Progresul» din șoseaua Giurgiului, scrie **Păun Năstase** din București, str. Preda Buzescu nr. 15. E drept, dar cei ce aduc marfă în piață, atunci cînd plouă sau se spală cu furtunul, stau cocoțați pe cite un pietroi, o cărămidă sau ce mai găsească, căci altele le-ar intra în încălzîminte. Nu s-a prevăzută un sistem de scurgere, se adună apă multă, mai ales la centru. Aceasta ar fi o problemă. A doua, că noi, cetățenii din strada Preda Buzescu, sectorul 5, avem o propunere către cei ce ridică gunoierul din curți: să se fixeze o zi din săptămînă dar să știm și noi ziua precisă, ca să fim acasă și să dăm gunoierul. Cetățeanul este plecat, gunoierul rămîne neridicată și astfel mizeria acum, vara, se întinde. Propunerea cu fixarea unei zile știute de cetățeni pentru ridicarea gunoierului gîndim că e bună pentru toate străzile.

Sint Cioviță Elena din orașul Vinju Mare, județul Mehedinți, strada Belșugului nr. 73. Am și eu un băiat la București, plecat de 14 ani și acum are 31, adică este născut în 1943. M-a lăsat singură cuc, nici nu m-a întrebare cînd a plecat. Nu mă ajută cu nimic, nu știu nimic de el. De doi ani nu-mi mai scrie și sînt rău bolnavă. Nu am absolut pe nimeni. L-am dat în judecată pentru pensie și am cîștigat. Trebuie să-mi dea o sută de lei pe lună și nu mi-o dă nici pe aia. Știu că a lucrat la Întreprinderea «Autobuzul» din București.

Vă rog, cine-l cunoaște sau știe de dînsul să-i spună să-mi scrie acasă.

Au apărut pînă în prezent două lucrări de tate în domeniul activităților practice de at învățămîntul profesional și tehnic și cel de generală — arată, în scrișoarea sa, **Manola** maistru instructor gr. II, domiciliat în Bacău Republicii nr. 28, bloc 12. Prima a fost ea 1950. A doua, apărută în 1973, este intitulată cu proiecte de lucrări pentru activități de pu a metalelor». Lucrarea aceasta este necor toare din punctul de vedere al progresului tehni în plus conține greseli în ce privește cotare rarea procesului tehnologic și chiar a modi sint reprezentate grafic lucrările. Maistrul — tori cu și fără experiență în învățămînt — c de un asemenea catalog. De aceea propun ri acestei lucrări prin punerea de acord cu S în vigoare; adoptarea unor soluții tehnologice economice, cît mai moderne; să se indice și de prelucrare a calității suprafețelor obiect pectiv — din care se poate constata dacă r suprafeței respective se face cu sau fără ind de material etc. (asta pentru a evita risipa de m să se folosească limbajul tehnic adecvat.

De ani de zile un important vad comerici în plin centrul Bucureștiului, stă nefolosit, p astfel, în mod indirect, însemnate pagube obțesc. Este vorba de cele două magazine s parterul imobilului din str. Biserica Enei sectorul 1, aparținînd Fondului plastic.

Lipsa de interes a beneficiarului acestu comercial — extrem de productiv, date firm siunile celor 2 magazine, plus o magazie ime întreg etaj, de asemenea nefolosite — rezul aceea că șantierul deschis pentru amenaja țiuului (record de incetineală, dezordine etc complet abandonat și de luni de zile locul efi - un spectacol jalnic: o schelă învelită în foi d care ocupă o parte din trotuar, materiale aba o vitrină cu geamurile murdare etc. **Asocia tarilor** blocului din str. Biserica Enei nr. 16, B se întreabă cînd se va termina spectacolul , care îl oferă străzii, în plin centrul Capita două prăvălii abandonate.

Municipiul București, Consiliul pop sectorului 1, ne răspunde: În str. Bise nr. 16 au fost repartizate, în baza aprobării tului executiv al Consiliului popular al Mu București, Uniunii artiștilor plastici — Fond — o serie de spații la parter și etaj deveni nibile prin mutarea colectivului de avocați Asociației filatelisticilor, cît și a unei părți di deținut de anticariat. Pentru toate aceste s emis ordinul de repartizare nr. 899/10.V.1972.

Fondul plastic urma să amenajeze un coi magazine de artă și un muzeu comemora adresa nr. 24 462/28.V.1974. Uniunea artis tici arată că lucrările au trebuit să fie sistate schimbării metodologiei de finanțare a inv Forul tutelar al Uniunii artiștilor plastici demersurile necesare pentru obținerea fondu să permită terminarea lucrărilor executat mai mare parte. Uniunea artiștilor plastici s-a ca lucrările acestea să fie definitiv terminat 23 August 1974.

Sînt pensionară, venită în Covasna la tu arată **Barbu Eugenia** din Craiova. Vin în de 5 ani și am urmărit construcția noului h de cîrînd s-a dat în folosință. Totul curat, dar, pe lângă aceste binefaceri, bolnavii nevoie de liniște trebuie să suporte muzica a unui tonomat. Ca să ajungi la restaurant lui se trece printr-o mare sală în care se află tul și un bar, care simbața, dar mai ales este arhiplin cu tineret care consumă nume cafele și țigări. Majoritatea bolnavilor sînt miți de faptul că se permite existența ac chiar în hotel, cînd se putea instala în al

A doua problemă: în hol, mabilierul noi de țigări. Clădirea hotelului, desi nouă, are destul de serioase în interior, datorate unei constinciozitate din partea celor care au f doajul terenului înainte de a se începe co care a costat multă trudă și mulți bani. Pî zent nici o măsură de remediere.

Haitaş Ioan, muncitor la I.A.S.-Dorolț, că locuiește pe strada Aurel Vlaicu nr. 125 Mare, unde se află situat și sediul I.A.S Copiilor noștri — arată cititorul — ai celor ca aici, aproximativ 80 de familii în 4 blocu bucură nici măcar de un pic de înțelegere d celor care ar putea rezolva problema, și c autobuzul nr. 5 să continue vechea cursă i stații și să nu stea în stația «terminus» cî nute. În două minute ar ajunge și la noi si ar mai fi expuși la accidente pe șosea cînd școală și grădiniță. Pe lângă cele arătate, m mulți muncitori care pierdem vremea pe jo autobuzul nr. 5.

POȘTA REDACȚIEI

Marcu Petre — Bacău: Ne solicitați ajut nu specificați în ce problemă. Vă rugăm **Dubăț Victor** — Vatra Dornei: Arătați l «Mica publicitate» a ziarului «România **Garău Valencia** — Timișoara: Puteți adresa de la A.R.I.A. (Agenția română d sariat artistic), București, Bd. N. Bălces **Micle Silviu** — Sighetu Marmației (Mar Nu sîntem de acora pentru ca: anonri le dăm curs, iar celelalte scrisori, printru ă, dumneavoastră, primesc răspuns fie în fie prin poșta. **Ionescu Ștefan** — Ce 1) Ne bucură că v-am fost de folos; 2) Ad Ministerului Muncii. **Ștepanescu-Adame fan** — comuna Teregova (Caraș Severin); **Emil** — Mangalia Nord: Organele de ju competență — soluționării problemelor voastră.

Fotografii de EMIL COJOCARU

... minute de luptă crâncenă, miercuri, la Ploiești

CRONICĂ DE FOTBAL

a tombat rapidulețul!...

După 34 de etape, iată că *Universitatea* a reușit să aducă la Craiova mult râvnitul titlu de campioană națională! Nu știu câte clădiri mai rămâne în picioare după această pierdere, cunoscându-se elanul refulat de cei mai bine de 365 de zile al *juveților*, nu știu dacă făciii se vor fi aprins și câte butoaie de vin se vor fi destupat, dar, la drept vorbind, această victorie a studenților este cu totul ereditată dacă tinem seama de frecvența curilor bune ale unsprezeceleui craiovean și ai ales de faptul că spre deosebire de anul trecut, când au pierdut la potou titlul la Craiova, anul acesta, la Ploiești, în ultimul meci, a toată ploaia de goluri ale lui *Dinamo*, sosite pe calea undelor de la București, ei au știut să joace exact pentru acest 0-0, care de fapt a asigurat mult râvnitul trofeu, ceea ce anul trecut nu știuseră.

Pe *Dinamo*, în Capitală, s-a încercat marea pierdere (nu știu în ce măsură *F.C. Argeș* a contribuit și ea la aceasta), dar, oricum, ceea ce făceau campionii era temerar. Pentru cei care stăteau cu un ochi la slănină și cu unul la faină (citește: cu un ochi la miculcran și cu o ureche la radio) atacurile la poarta lui Oprea, insistente și repetate, fiind Dumitrache încheiate nota de plată în defan cel Mare, deveniseră o încercare a

nerilor. Până la urmă emoția olteană a sfârșit printr-o bucurie pe care vă rog să v-o închipuiți. Ziarele de joi ne vor aduce la cunoștință, probabil, ciți cardiaci din Bănie au fost jertfiți pe altarul acestui meci năvalnic care a valorat mai mult decât o victorie, precum și aspecte de la Carnavalul în stil brazilian pe bază de zeamă de prună și de alte condimente, carnaval anunțat cu mult înainte de către inimoșii suporteri ai echipei craiovene.

Să trecem acum la cea mai mare lovitură de teatru a acestui campionat: căderea *Rapidulețului* acolo unde nu-i nici înfrustrare și nici durere, ci numai o beznă adâncă din care se iese greu, cu picioare rupte, cu deplasări aventuroase ș.a.m.d. Ca naiv ce am fost, în loc să mă duc pe *Ghencea* sau pe *Dinamo*, unde puteam să văd câte 7 goluri, am stat la televizor ca să asist la cel mai anost meci din acest campionat, disputat între două echipe aduse parcă de la culegerea porumbului sau de la sapă și puse să decidă care din ele să părăsească divizia A. Dacă ar fi existat un Dumnezeu al fotbalului, și *Polilași* și *Rapid* ar fi trebuit să retrogradeze în același timp. Ele erau de o mediocritate atât de perfectă, jucau atât de împiedicat, de parcă ar fi avut goluri la C.E.C. și n-ar fi

contat nimic altceva decât să treacă timpul. La drept vorbind, era evident că bucureștenii scontau mai mult pe un 0-0, ca și *Universitatea Craiova*, deși Neagu a avut golul în picior într-o fază mai limpede chiar decât lumina zilei. S-a executat un corner, cineva a sărit la cap, Rică a ieșit în doru'leli după minge și *Rapidulețul a tombat!* Nu știu dacă la noaptea *gărarilor* au să vopsească Podul Grand în negru, nu știu dacă Marin Marcel o să mai bea de mîine rom cu șapca la bufetul de lângă stadion, dar ceea ce trebuie spus în acest ceas de înfrustrare pentru toți cei ce iubesc pe violeți e că acei care l-au alungat pe Macri ca să aducă o echipă de adormiți în locul lui ar trebui demși urgent pentru că unsprezecele giuleștean a pierdut totul tocmai din incapacitatea fizică a jucătorilor săi, dispuși să creadă că antrenamentul nu intră în obligațiile lor. Nu știu ce se va întâmpla cu *Realul* atât de iubit de noi, plîns de poeți și prozatori, dar această sinistra inconstiență a conducerii tehnice ar trebui, oricum, pedepsită.

Făcînd un bilanț știm că ne-au părăsit *Petrolul*, *S.C. Bacău* și *Rapid* și că trebuie să strigăm *Universității Craiova*: Bravo campioni! Împiciorogați-vă, căci acum vin competițiile europene! **EUGEN BARBU**

În sfîrșit, campioni!!!

■ «TARZANUL ROMÂNIEI» CONFIRMĂ SPERANȚELE PUSE ÎN EL.

Zeno Oprețescu, urmașul român al lui Johnny Weismüller-Tarzan în ale crawl-ului, confirmă marile speranțe puse în el, obținînd — cu o remarcabilă frecvență — rezultate dintre cele mai îmbucurătoare. Ultima performanță: locul 1 obținut în concursul internațional de la Berlin în proba de 100 metri liber, cu un timp excelent — 55,16 secunde.

■ FINAL DRAMATIC ȘI ÎN CAMPIONATUL DE RUGBY.

Învinșă duminică trecută de *Dinamo*, echipa *Steaua* își luase adio de la titlul pe care grivițenii îl socoteau ca și cîștigat, existînd o singură divergență în ceea ce-i privește: unii spuneau că au titlul în buzunarul de la ceas, alții în buzunarul de la vestă. Divergență lămurită definitiv, se pare, miercuri, cu ocazia înfrîngerii de senzație a *gărarilor* la Cluj, în fața *Agronomiei*, înfrîngere care a relansat șansele compromise (cu numai trei zile înainte) ale *Stelei*.

■ MIRCEA RAMAȘCANU, FIUL EDIȚIEI A 20-A A TURULUI ROMÂNIEI.

Un ciclist despre care mulți n-au auzit (mai nimic pînă la acest tur jubiliar al României (dovadă: face parte doar din echipa de tineret a țării) a dominat cu destulă autoritate această grea cursă care a făcut din el, adică dintr-un anonim, *un nume*. Se poate spune fără a greși că Mircea Ramașcanu este *fiul* acestui tur, un fiu pe care-l așteptăm să crească, să se afirme în continuare și să confirme, pentru că — vai! — ciclismul nostru se afla cam de multă vreme într-o binecunoscută criză de valori.

■ VICTORIE «DE MORAL» A VOLEIBALIȘTILOR NOȘTRI.

După usturătorul eșec suferit la Balcaniadă, echipa masculină de volei a României a obținut o îmbucurătoare victorie în fața puternicei reprezentative a R.D. Germane, victorie repercutată la Leipzig, într-un turneu pe care dealtfel l-a și cîștigat. Un succes binevenit, «de moral», cum spun sportivii, dar care pune tocmai el problema responsabilităților federației și a conducerii tehnice a echipei. Pentru că este cel puțin stranie o curbă a performanțelor în care azi ești ultimul, mîine primul, poi-mîine...

■ BORG SAU NĂSTASE?

Valul de victorii obținute în ultima vreme de tînărul suedez i-a grăbit pe unii dintre «judecătorii» lui Năstase în emiterea unor verdicte care circulă prin așa-numitul «șanț-telefon». Mostre: «Năstase s-a terminat, a venit vremea lui Borg». «Borg are mai multă clasă și e mai puternic decât Ilie» etc.

Iată și opinia lui Ștefan Georgescu, antrenorul cu cele mai bune — de departe — rezultate din tenisul românesc: «L-am văzut de multe ori pe Borg, așa că pot risca o comparație a lui cu Ilie. Suedezul este un mare talent, crește impetuos valoric de la an la an, dar deocamdată nici nu poate fi vorba să-i așezi pe amîndoi pe același plan. Năstase este un tenismen dovedit de geniu, un geniu care pare acum puțin obosit și este, probabil, — ce să-i faci, și geniile obolesc, uneori —, iar Borg este un foarte bun jucător în plină ascensiune. Ilie a atins culmi ale tenisului, Borg încă nu».

■ SINCERE CONDOLEANȚE RAPIDULEȚULUI.

O echipă adeseori zeflemisită și nu de puține ori pe drept cuvînt, cu temeieri reale. În caruselul acestui final de campionat însă, *Rapidulețul*, veche dragoste a multora dintre noi, a fost victima naivității sale înduioșătoare. Și a pierdut *sosirea*, pentru că fotbalul nu este nici leapșa pe ouate, nici ereții și porumbelii... Cui susține contrariul îi oferim, la alegere, adresele echipelor *Universitatea Cluj*, *Politehnica Iași*, *A.S.A. Tîrgu Mureș*, *C.F.R. Cluj*, *F.C. Argeș*, *U.T.A.* Pentru documentare.

MARIUS POPESCU

UMOR INVOLUNTAR

Alo! Alo!!
 Conducători **AUTO**
 Nu vă deplasați în
 provincie, pentru a
 cumpara **VIN și TUICĂ!**
 Le puteți procura mai
 ușor, economisind timp
 și benzină - numai de la
RENUMITA CRAMA
GOSTAT
 Str. General Doda 4
 în fiecare zi orele 9-13
 16-20³⁰
 Duminică 9-12³⁰
 Marți închis

Fotografii de VICTOR BLAGA ■

DE LA HA LA Z

— De ce griul acesta este așa de mic?
 — E griul din care se fac chiflele.

— Cunoașteți zicala «Să vezi Neapole și pe urmă să mori?» — îi întrebă pilotul pe pasageri.
 — Da.
 — Atunci să știți că ne găsim deasupra Neapolelui și motoarele nu mai funcționează.

ANTON DRAGOȘ

DE-ALE MELE

Uneori, diferența dintre tatori și unii arbitri de constă în aceea că ultimieră oficial.

S-ar părea că și maimuștrag din anumite oame

GIUSEPPE NAVARRA

LEGENDĂ FĂRĂ DESEN

— De unde ai cicală aceea?
 — Cind eram copil, fr meu mai mare mi-a un semn să nu uit spus mama să cump

DUMITRU CHRISTACI

CONSTANTIN C

MISTERELE ROMANULUI POLITIST «APĂRĂTORUL SE APĂRĂ» DE ROMULUS COJOCARU

«Sint hotărît, plec la munte în ciuda mării, a celor cu marea.» (pag. 13);

«Anghină de minciună într-un ocean de adevăr.» (pag. 19);

«Dacă acesta e adevărul, tot adevărul e că pleci la București?» (pag. 20);

«În seara aceea avusesem dureri de cap și stomac înfiorătoare.» (pag. 23);

«Soția mi-a relatat că am venit clătînindu-mă pe picioare.» (pag. 23);

«Pe cai bărbați: voi ancheta cazul fără să stie nimeni.» (pag. 25);

«...în situația că e vinovat acest șofer de omor prin imprudentă.» (pag. 29);

«Am tras cu urechea fără să vreau.» (pag. 32);

«Ăla zicea că nea Gheorghită să vă toarne în vin un praf și și* la omul care mai era la masă.» (pag. 33);

«M-am grăbit să nu fiu așteptat.» (pag. 52);

«Atunci de ce să ne grăbim în ai aduce acuzații fătis.» (pag. 56);

«...il conduse pe căpitanul Stănișoară în sufragerie, a cărui fereastră da în strada...» (pag. 60);

«Miine să te interesezi unde e soția victimei, care e ospătarul Gheorghită...» (pag. 69);

«O rană superficială ca adîncime...» (pag. 69);

«Pe unul îl mulțumești, pe altul ori alții nu.» (pag. 71);

«Mai dat gata Gore.» (pag. 94);

«Casă stil vilă. Cu demisol și etaj, dacă demisolul are etaj.» (pag. 96);

«După ce i-a mulțumit ofițelului...» (pag. 99);

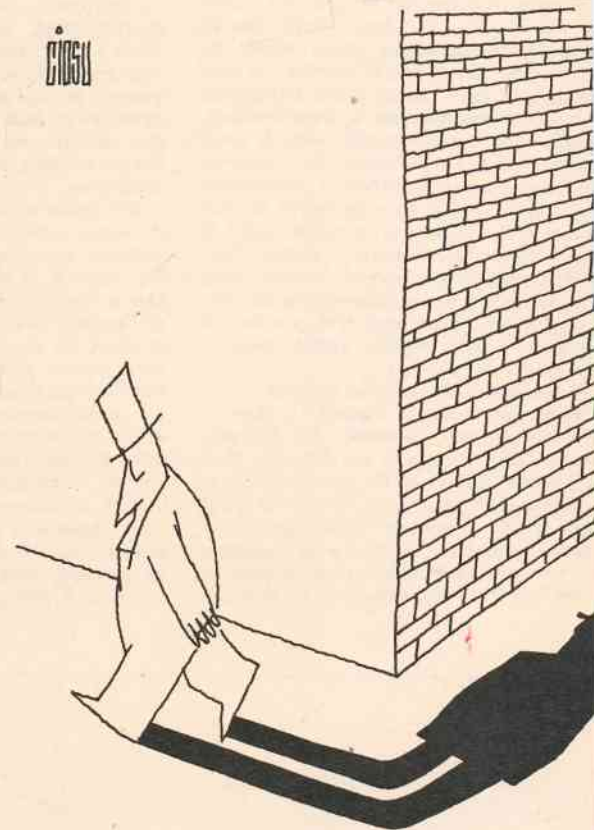
«Încerc să stabilesc pentru ce a făcut ce a făcut» (pag. 100);

«Îi mai dădu 1 000 de lei lui finu.» (pag. 120).

EDITURA: DACIA, REDACTOR: VIORICA MĂRII, TIRAJ: 100 000 exemplare.
 Culese de GIUSEPPE NAVARRA ■

*sublinierile ne aparțin.

STILU

REPLICI

de ARCADIE DONO

Eu pe tine nu te pot refuza, așa că te rog să nu mă

Există un sfârșit, dar e rotund și trece...

Uităm adeseori că scriem pe jertfa copacilor.

Voind să vadă dacă e lînă pură, a dat foc berba

cînd vine toamna?

oziția materialelor plastice, deschisă recent la Versailles, este prezentat acest tip de zăpadă, pe care schiorii se pot antrena chiar și în toiuverii.

ORI CU ADRESĂ

rile manevre

dialectică, de condiționare reciprocă, spectrele politice și militare ale securității naționale se impune tot mai statornic în spațiul european și a lumii. Printre măsurile de dezangajare militară chemate să canalizeze securitatea, la crearea unui mecanism de încredere și colaborare, se numără și renunțarea la manevre militare și la alte demonstrații de forță care au revenit în actualitate, în primul rând, în perioada manevrelor militare multinaționale din Europa, ori în apele internaționale, în zona frontierelor altor țări. Aceste exerciții de creație, după cum se știe, o stare de animozitate justificată proteste. În al doilea rând, problema în actualitate prin dezbaterile complexe și din perspectiva privind marile manevre militare multinaționale, precum și notificarea manevrelor naționale în apropierea regiunilor de graniță.

În sensul asupră notificării ar reprezenta, fără un progres, dar problema esențială în acest domeniu rămâne renunțarea la asemenea manevre, caracter nu poate fi ascuns opiniei publice și cele mai ingenioase denumiri codificate. Într-un raport al Comitetului militar internațional, încerca, cu două luni în urmă, să restabilească funcționarea doctrinei anacronice fără — manevre militare fiind unul din elementele constitutive ale acestei politici. Generalul chiar că aceasta «ar favoriza destinderea» și «anapoda într-o asemenea ecuație, termenii pînă în cap, se exclud reciproc, logica este silită să se despartă». Adevărul că destinderea reclamă e dezarmare, că pentru consolidarea ei sînt măsuri efective de dezangajare, inclusiv în zona manevrelor militare, aproape că nu mai are nevoie de demonstrație. Ceea ce trebuie relevat este că mult timp să se pună de acord declarațiile și în fapt, să se treacă la acțiuni practice în vederea obținerii de la orice act de întărire a amenințării cu forța ori de folosire a forței — război pentru consolidarea climatului de destindere, crearea unui teren fertil de colaborare, încredere și securitate.

În Conferința de la Geneva dovedesc, cu toate că doctrinele intimidării sînt falimentare, că se impun principiile forței dreptului constituțional fundamental al operei de despărțire în Europa și în lume.

ION CĂRJE ■

MUZICAL

1. Am pe niște scări (muzica Mircea Vintilă — text Adrian Păunescu) — Mircea Vintilă. 2. Fiii soarelui (lea) — Sfinx 3. Căpitanul primăvara (Mihai Cernea — Virgil Carianopol) — Sfinx 4. Mica țiganiadă (Covaci) — Șerban Foarță, Andrei Ujică) — Phoenix 5. Războinicii (Dan Chebac — Adrian Păunescu) — Chebac 6. Pădure liniștitoare (Mircea Florian) — Mircea Florian 7. Pădurea l-a gonit (Nancy Brandes și Ciubotaru) — Roșu și Negru 8. Inimă de piatră (Zoltan Kovacs) — Progresiv TM 9. Ei sînt ei (Lulu Merca) — Mondial 10. Andrii Popa (Mircea Baniciu — Vasile Alecsandri) — Phoenix.

FLACĂRA poate fi ascultat în fiecare sîmbătă la orele 21.00 pe programul 3 al postului de radio

— În fond, ce vrei?, m-a întrebat bătrînul, oprindu-se. Ce vrei, fiindcă de scris știi că nu vei scrie despre «Sfatul omeniei», deși ne știi de la primele ședințe și cunoști chiar primele dosare.

— Bănuiești de ce nu scriu.

— Știi. Nu că nu ai fi putut repeta și dumneata că e frumos ales numele, că avem rezolvate câteva sute de dosare; nu că ți-ar fi fost greu să povestești un caz, două, ci pentru că ai înțeles consensul acela de discreție în care lucrăm noi. Dumneata parcă te-ai infuriat și ai blagoslovit-o la telefon pe ziarista aceea «pescuitoare de senzații» — parcă așa ai numit-o — care a dat în ziar numele unei fete pe care noi reușisem să o încadrăm într-un colectiv de muncă, dar care, după apariția articolului, și-a auzit din nou cuvîntul de care se teme și spera să nu-l mai audă: «pușcăriașo!» Și fata aceea a venit plîngînd la noi.

— A fost bine că tot la voi, la membrii sfatului omeniei, a venit. Se putea mai rău, de aceea am suduit-o pe ziarista aceea.

— Da, dar au fost și ziaristi care au înțeles consensul nostru de discreție, acel consens al uitării trecutului celor ce vor să înceapă altă viață, pe care îl pricepe atît de bine activiștii noștri, directorii unor întreprinderi, maiștrii cărora le dăm în grijă tinerii.

— Dar aceștia nu prea au avut ce scrie, fiindcă nu puteau scrie tocmai despre ceea ce este foarte frumos în munca «Sfatului omeniei».

— Apoi, tocmai că asta-i! Din moment ce dumneata știi bine că nu poți scrie despre ceea ce noi numim «recuperare», sau, mă rog, vei putea scrie poate doar peste zece de ani, cînd «recuperaii» noștri vor zîmbi privind spre trecutul lor, ce vrei de la mine?

— Să spunem că mă interesează munca acelui colectiv de pensionari care veți întâlni în fiecare joi dimineața, ca să vă împărțiți sarcinile legate de munca «Sfatului».

— Atunci, du-te dumneata la șefii noștri, că și noi avem șefi, de ofiterul ăla pensionar. Pe bătrînul fost colonel, ăla care la peste 70 de ani — eu știu că are aproape 80 — umblă încă drept și bătos și ne dă lecții de organizare și exacitate în acțiuni. Eu sînt doar un soldat mărunț în armata bătrînilor.

— Bine, dar eu vreau să-ți pun dumitale o singură întrebare. De ce faci ceea ce faci?

— Întrebarea asta nu trebuia să mi-o pui...

— Credeam că consensul discreției se referă doar la situația celor pe care îi readuceți spre sentimentul demnității și rațiunii vieții.

Am continuat drumul în tăcere. Era o zi frumoasă de vară, și parcul orașului era un covor de flori țesut în forme geometrice. Credeam că discuția noastră s-a terminat și nu mai aveam decît să-mi iau rămas bun de la bătrîn, cînd s-a oprit, s-a așezat pe o bancă și mi-a făcut semn și mie să mă așez.

— Ai avut, mai exact, ai trăit vreodată senzația acută că e toamnă, că e teribil de toamnă?

— Vă referiți la «toamna aceea» care știu că vine pentru fiecare, dar pe care o sperăm cît mai tîrziu?

— Da, atunci cînd începem să prindem în palme amintirile ca pe niște frunze veștede, cînd ne dăm seama că nimic nu este mai trist decît singurătatea. Ai văzut vreodată o plajă pustie? Pe malul mării, spre seară, cînd rămîn pe nisip doar urmele pașilor desculți care se scurg spre cărări, spre stațiuni. Atunci cînd vin pescărușii, planind cu aripile lor largi, cu mișcări elegante? Ai văzut pescărușii aceia care străbat depărtările cu mișcări abia perceptibile din aripi, lunecînd între apă și cer, pescărușii aceia, spuneam, care vin spre seară. Își pliază aripile, căzînd cumva caraghios pe nisip și, apoi, legănîndu-se pe labe ca niște rațe banale, îndopate, ciugulind resturile de pe plajă? Ai văzut vreodată cît de penibili sînt pescărușii aceia deveniți greoi și neajutorați pe nisip, străduindu-se să ciugulească amintirile plajei?

— Nu-mi amintesc.

— Eu am observat cam acum zece ani, da zece, fiindcă aveam 51 de ani atunci. Era a doua oară în viață cînd am simțit teribil că e toamnă. Prima dată a fost după război, cînd, revenind de pe front, nu mi-am mai găsit nici casa, nici soția, nici copilul. Atunci a fost a doua oară. Venisem la mare pentru artroza mea, venisem într-o perioadă a vieții cînd deja uitasem viața anterioară, cînd, oarecum, mă obișnuisem cu singurătatea, așa cum se obișnuiește omul cu toate. S-a întîmplat ceva ciudat... Știi, eu totdeauna pierdeam mesele, fiindcă rămăneam în treaga zi pe plajă. Cred că acei ce se instalează în jurul meu se obișnuiseră să mă știe în același loc, culcat pe cearșaful meu, cu aparatul de radio portativ deschis toată ziua. În general, lingă mine, dar totdeauna mai tîrziu, spre prînz, se instala un grup mare, despre care, din frînturi de discuții, am aflat că erau o formație de balet și orchestrală a unui teatru muzical din provincie, care asigura programul la citeva baruri. O vreme, relațiile noastre se reduceau la cite un «pardon» spus de cite o fată care își scutura prea larg părul ud, stropindu-mă, sau de cite un băiat care, grăbit, îmi scutura nisip pe cearșaf. Asta pînă cînd unei fete i s-a făcut rău și, ca medic, am readus-o în simțiri. De atunci,

zilnic, au început să mă întrebe cite ceva, să intre în vorbă cu mine, le împrumutam salteaua pneumatică să plece în larg, m-au invitat la programele lor și m-am văzut introdus pe nesimțite în modul lor de viață ciudat și romantic. Am rămas cu ei pînă spre dimineața la bar, ca apoi, cu complicitatea unor studenți care făceau servicii de vară la «Salvamar», să pescuim în larg, să scurmăm jarul unor focuri ca să frigem peștele prins, să le aflăm micile taine. O fată mi-a spus că grupul lor de vară se aseamănă cu o mică navă, care străbate un itinerar din primăvară pînă toamna. Era o fată mică, foarte frumușică, tăcută și care mi-a devenit simpatică la bar, cînd, la finalul programului, după ce, conform obligației, invita cite un spectator la dans, așa în costumul acela sumar, cînd se găsea cite un străin să o invite cu mîrgă de guceritor și după acordul final, îi spunea rîzînd: «Gata, stimate domn, programul a luat sfîrșit...» Nici nu știu cum de m-am putut integra în grupul lor în așa măsură încît îmi aduceau pe plajă cafea, fructe, îmi foloseau salteaua pneumatică și aparatul de radio cu firescul cu care foloseau tot ce era al grupului. Am aflat multe povești și veșede, și triste. Micile și marile lor bucurii și necazuri. M-a impresionat povestea despre un solist tînar, înalt, frumos, cu barbă, care mi s-a părut mult prea tăcut și retras. M-a impresionat, spun, că în fiecare seară ducea în camera lui citeva flori, flori pentru una dintre colegele lui, o fată frumoasă, dar care după venirea la mare s-a îndrăgostit de un băiat din București și intenționa să se căsătorească cu acesta. Nu i-a reproșat nimic, nu i-a spus nimic, se vedea zilnic pe plajă, ea venea cu celălalt, el era totdeauna singur și, în fiecare seară, înainte de a pleca la program, puneu flori proaspete în speranța că ea se va întoarce... Nu s-a mai întors. Dar îți povesteam de fata aceea mică și frumoasă, care a început, nici eu nu știu cum, să îmi strîngă lucrurile cînd plecam de pe plajă, să îmi vorbească despre un tată bătrîn care spre toamnă o așteaptă în fiecare seară pe o bancă în fața casei din satul lor, pentru fericirea celor citorva zile ce-i mai rămăneau din concediu și pe care le petreceau împreună, despre cățelul ei alb, pe care îl hrăneau toți din grup atît de bine că era aproape rotund de gras, l-a adus apoi să mi-l arate, o trimiteam după țigări, nu știu exact cum s-a petrecut, eram doar un bătrîn, dar prietenia care s-a legat între noi devenise ceva nespuse de frumos. Poate am fost și eu de vină, fiindcă începusem să o aștept la terminarea programului, începusem să privesc ca firesc faptul că ne lăsau singuri colegele și colegele ei. Cînd mi-am dat seama că am început să o iubesc, mi-am spus că sînt un măgar bătrîn, am încercat să răcesc relațiile cu ea, dar mă dezarmau întrebările ei dacă m-a supărat cu ceva, faptul că într-o zi ploioasă a venit la hotelul meu, să petrecem ziua în trei, adică cu dolofanul ei cățeluș alb. Aș fi considerat totul o simplă aventură de vară, dacă la apropierea sfîrșitului concediului meu nu mi-as fi dat seama că fata era cu adevărat afectată de despărțire. I-am dat adresa, dar, odată întors, am judecat lucrurile mai la rece și am ajuns la concluzia că totul e doar o prostie. Mă dezarma mai ales gîndul că fata mea, dacă ar fi trăit, ar fi fost mai în vîrstă decît Petruța. Într-o zi, stăteam așa, în apartamentul meu, cu fruntea rezemată de geam, gîndindu-mă la nu știu ce, poate chiar la ea, cînd am văzut-o venind, cu un geamantan în mînă. Am trăit niște clipe bizare. Nu mi-am dezlipit fruntea de la geam nici atunci cînd am auzit soneria de la intrare, nici atunci cînd, după un timp, am văzut-o plecînd cu geamantanul în mînă, cu capul în pămînt. În vara următoare nu am mai văzut-o nici pe ea, nici grupul care forma mica lor navă cu rută de primăvară pînă spre toamnă, dar, rămînd mult pe plajă, mi se părea că e teribil de toamnă, în fiecare seară, și îi uram pe pescărușii aceia stăpîni ai văduhului cînd își pliau aripile devenind neindemnatici cu mersul lor legănat, pentru a ciuguli amintirile. Poate am greșit și pedeapsa mea este aceeași singurătate care mă apropie mai curînd decît ar trebui de toamnă... Ți-am răspuns la întrebare...

— Deci, de aceea?

— Da, de aceea, fiindcă acum sînt pensionar și un medic cunoaște destul de bine necazurile și problemele omeniești, îmi caut de lucru prin armata bătosului fost colonel de pe lingă «Sfatul omeniei» și, uite, m-ai luat cu vorba și trebuie să mă duc să îl conving pe meșterul acela de la fabrica de tractoare — colegei m-au desemnat pe mine, fiindcă i-am tratat familia — trebuie să îl conving să primească în echipa lui un tînar cules de prin cafenele, să-l primească în așa fel încît nimeni să nu știe că a fost adus de miliție, în așa fel încît nimeni să nu-i amintească cu vreo vorbă sau vreun gest că a fost un vagabond. Crezi dumneata, domnule scriitor, că e o treabă ușoară?

— Nu, dimpotrivă, dar aș vrea să vă mai întreb ceva, dacă nu vă supărați. Mai aveți, lucrînd astfel, senzația că e teribil de toamnă?

— Ei bine, nici întrebarea asta nu trebuia să mi-o pui... ■

EMIL POENARU ■

COPERTA NOASTRĂ
Fotografie de ION OPREA ■

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Școlii 1, sectorul 1. Căsuța poștală 41 12, of. 33. Telefon: 17 60 10 int. 1787, 1611, 1786, 1606, 1618, 1744. Tiparul executat la Combinatul poligrafic «Casa Școlii».

Prezentarea artistică: MIRCEA FODOREANU ■

41505

campioana unei mari iubiri campioana României: universitatea Craiova

Ei au adus Craiovei primul titlu de campioni ai României. Rîndul de sus, de la stînga la dreapta: Bălan, Deselnicu, Boc, Niculescu, Marcu, Oprea; rîndul din mijloc: doctorul Frînculescu, Manta, Ivan, Strîmbeanu, antrenorul principal Cernăianu, Ștefănescu; rîndul de jos: Oblemenco, căpitanul echipei Velea, Niță, Țarălungă, antrenorul secund Oțet, Balaci, Berneanu.

Cel mai lung, cel mai surprinzător, cel mai dramatic, cel mai greu campionat din câte știm a luat sfîrșit cu victoria întru totul meritată a reprezentantei Olteniei, Universitatea Craiova.

- O victorie a luptei exemplare.
- O victorie a voinței.
- O victorie a pasiunii.
- O victorie a fair-play-ului.
- O victorie a valorii.

() victorie a dăruirii totale, pînă în ultimul minut al ultimei partide.

Numai cei care au fost miercuri la Ploiești știu de cîtă abnegație au dat dovadă fotbaliștii craioveni care și-au apărut exemplar — pînă în ultimele momente ale campionatului, pînă la ultimul fluier de arbitru — visul. Împlinirea lui. Cucerirea titlului de campioni ai țării.

Un titlu care bucură marea majoritate a iubitorilor fotbalului nostru, cucerit de spiritul ofensiv, generos, pătimaș al echipei craiovene, de publicul său arzînd ca o torță în pasiunea sa pentru fotbal.

Un titlu care înseamnă, în primul rînd, victoria atacului, victoria ofensivei, victoria fotbalului modern.

Un titlu care face din «campioana unei mari campioana României, cel mai dorit și mai prețios pe care-l revendica această iubire. Un titlu care zintă, pînă la urmă, victoria sportului însuși, a e loialității sportive, victoria celor mai buni.

MARIUS POPESCU

Fotografie de ELENA GHERA ■

Acest număr al revistei noastre s-a tipărit într-un tiraj de 79 500 exemplare

Redactor șef: ADRIAN PĂUNESCU